

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
5 JANUARI 1934 No. 32

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEE LAND

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

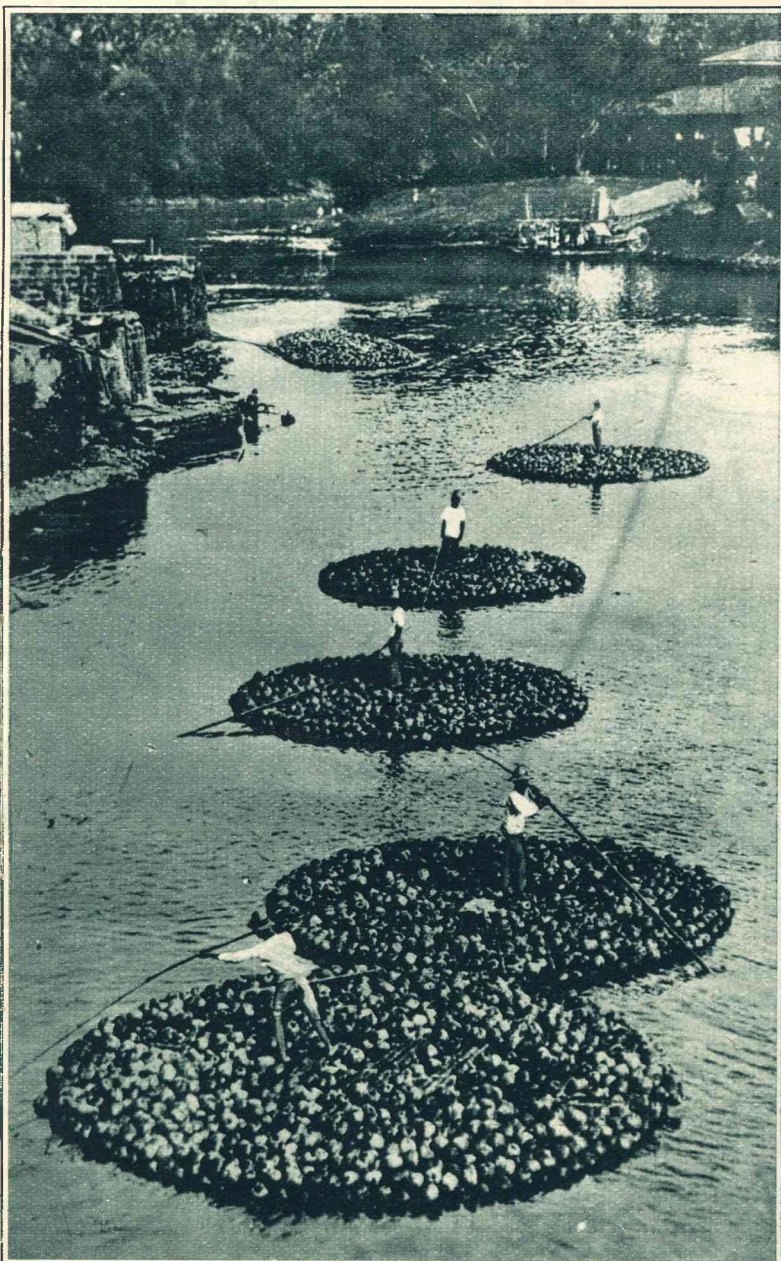

De mond van de
Vlissingsche visschershaven

Het einde van het sensationeel Leipziger proces van de brandstichting in den Rijksdag te Berlijn. De beklaagden luisteren naar de voorlezing van 't vonnis; v.l.n.r. (staand) Torgler (vrijspraak), v. d. Lubbe (doodstraf) en Dimitroff (vrijspraak).

BUITENLANDSCHE POST

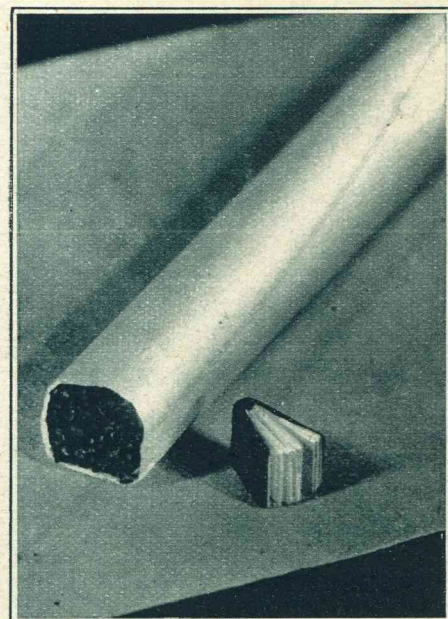
Vlotten van kokosnoten. Op de Philippijnen worden de kokosnoten na den oogst tot ronde vlotten bijeengepakt en zoo over de rivieren naar de marktplaatsen vervoerd.

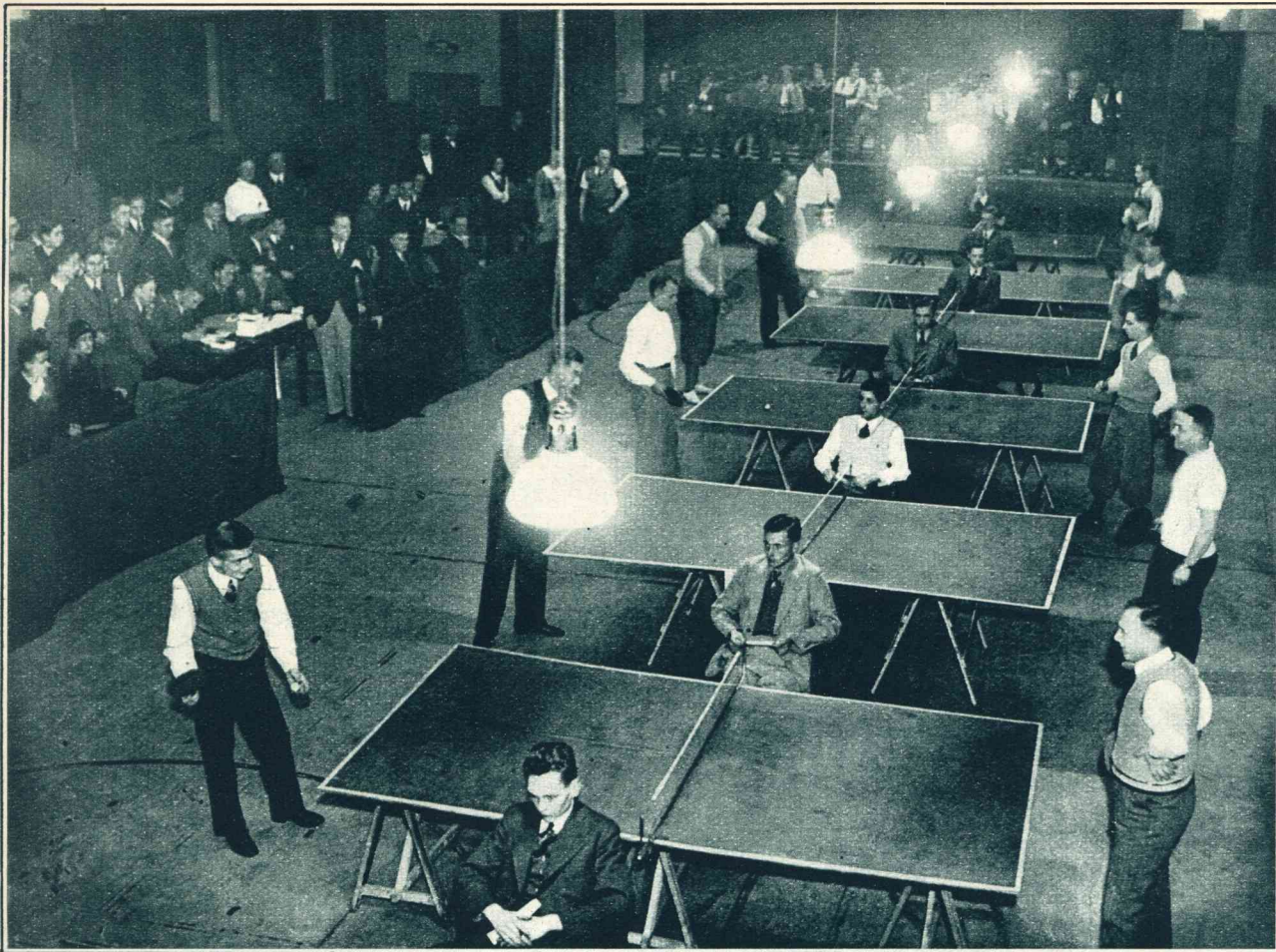
„Niet zoenen” is het parool in den Amerikaanschen staat Newark, waar men bordjes voor kinderen beschikbaar stelt met 't verzoek: „Zoen me niet — ik wil niet ziek worden.”

Een viool als oorkonde. De gemeenteraad van Mittenwald in Beieren bood minister Wagner het ereburgerschap aan. De benoeming is niet geschreven op een perkamenten document, doch op z'n Mittenwaldsch (waar een bekende violenindustrie bloeit) vereeuwigd op een viool.

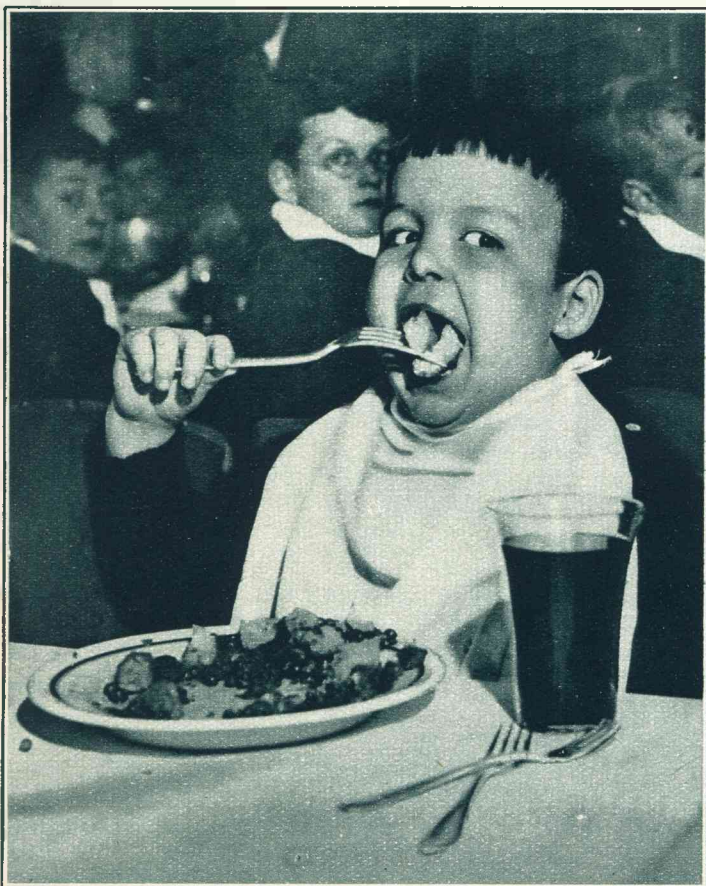

In Worcester (Ver. St.) heeft men 't kleinste boek ter wereld gemaakt, dat nog niet zoo dik is als een sigaret; het bevat 28 bladzijden met verzen van een Arabischen dichter. 't Is wel aardig, maar 't loont toch niet de moeite, om aan dat lilliputterswerk 7 jaar te besteden, zooals de knutselaar gedaan heeft.

Pingpong oftewel tafel-tennis schijnt een echte sport te zijn. In het A. M. V. J.-gebouw te Amsterdam werd er een wedstrijd in gehouden en te Parijs werden internationale kampioenschappen georganiseerd, doch daar sloegen de Nederlandsche pingpongers geen al te mooi figuur..

Binnenland

De tijd van Kerstmis en Nieuwjaar is de tijd van allerlei kinderfeesten en maaltijden, georganiseerd door liefdadige instellingen, en het is daarom ook de tijd van glundere kindergezichten en gezonden eetlust.

Heel het land stond in het teken van De Pelikaan, de K.L.M.-machine die het werk van De Zilvermeeuw en van den Postjager moest overnemen en in recordtijd naar Indië vloog. Bij alle kantoren der K. L. M. werden voortdurend de route en de vorderingen van de Pelikaan gevolgd.

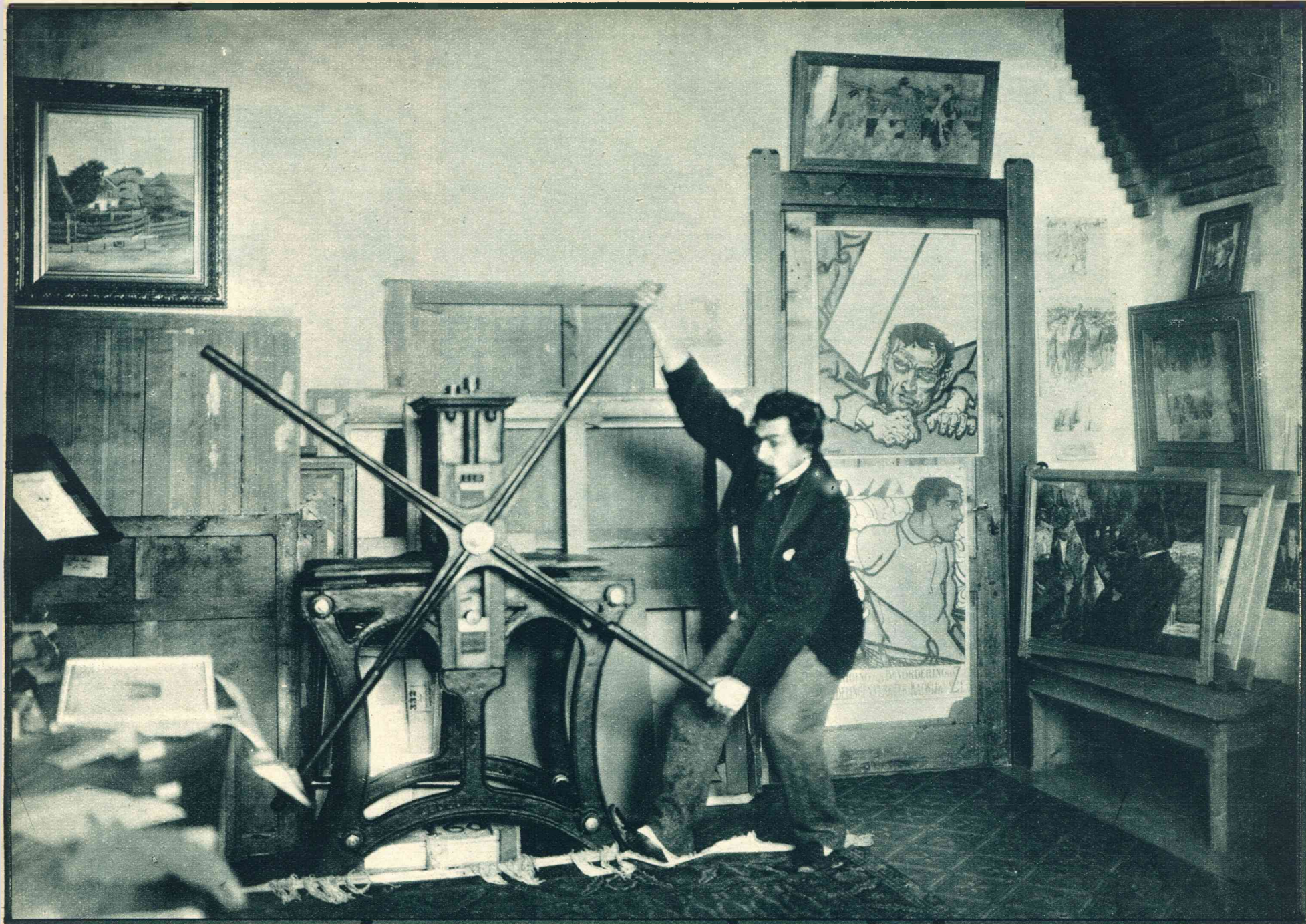

Dik Trom kwam in Amsterdam op het tooneel; de kinderen vonden het nog veel leuker den dikken Dik, den veldwachter, enz. in levende lijve te zien, dan er over te lezen in het bekende boek.

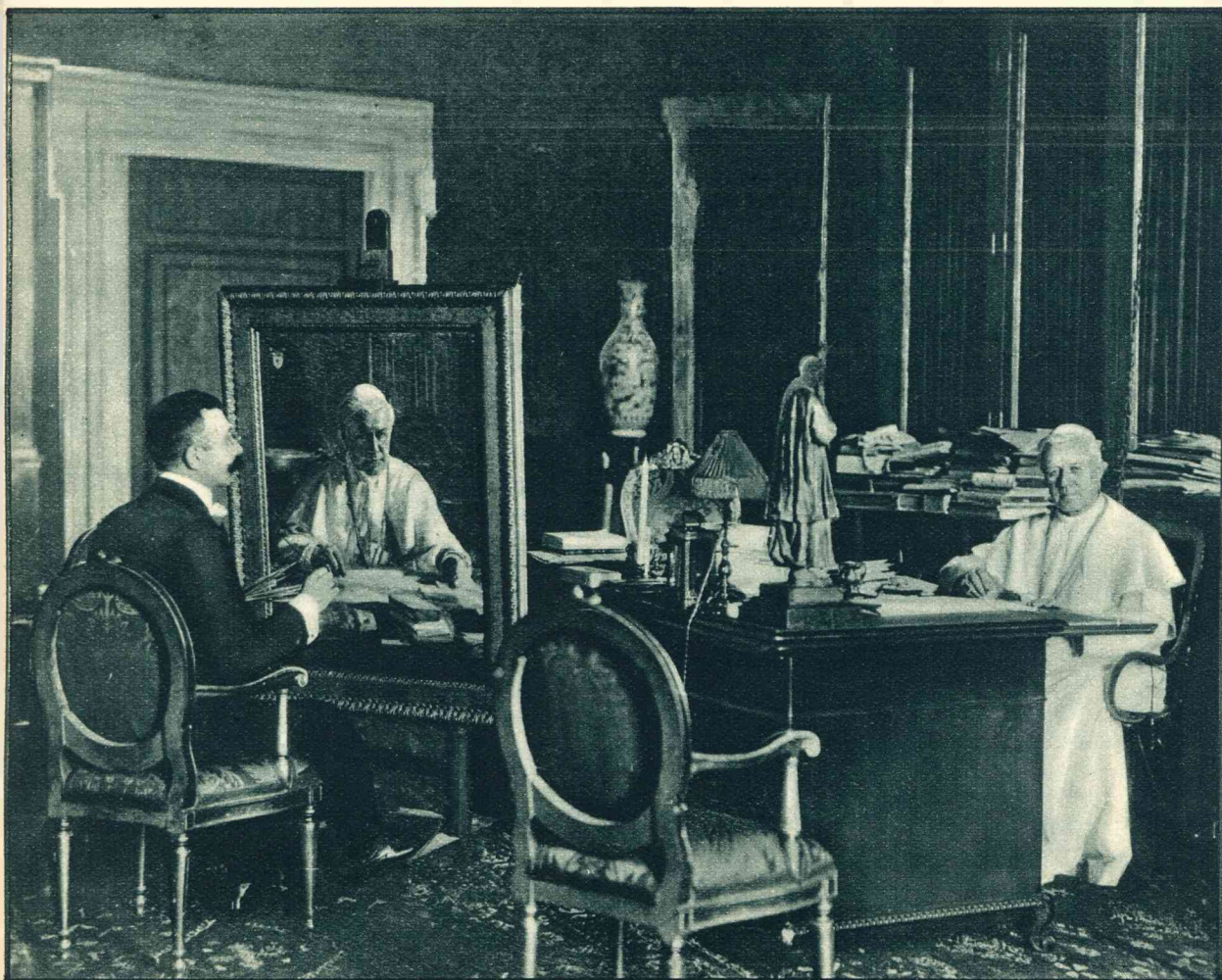
De sneeuw gaf aan enkele streken van ons land een Zwitschersch aanzien. Bij Bloemendaal werd in de besneeuwde duinen gesleed, of men midden in het wintersportgebied was.

Jan Toorop woonde in 1902 te Katwijk aan Zee. Men ziet hem hier op zijn atelier, zijn etsen zelf drukkende.

De schilder Anton van Welie schilderde in 1904 op het Vaticaan te Rome Z.H. Paus Pius X in diens studeervertrek.

Den Goeden Ouden Tijd

UIT:

Het is met de kunstenaars hetzelfde gesteld als met de kunsttheorieën; wanneer ze bij het publiek bekend raken, hebben ze meestal hun besten tijd gehad. Droevig, maar waar.

Architecten, schilders, schrijvers, beeldhouwers, die nu door iedereen geacht en geëerd worden, hebben in hun jongen tijd blootgestaan aan den spot en het gelach van de menschen, die met hetgeen zij kennen zichzelf den toegang afsluiten tot al hetgeen zij niet kennen.

Met de opvattingen omtrent kunst is het al niet anders gesteld. De „richtingen”, die twintig jaar geleden aanstoot gaven of voor krankzinnig werden uitgekreten, zijn nu gemeengoed voor iedereen geworden, en nieuwere theorieën worden met hetzelfde wantrouwen als hun voorgangers(sters) eertijds bejegend.

Het is onze bedoeling niet hier in een waardeering te treden van de kunstvoortbrengselen van den tijd tusschen 1880 en 1900. Maar dat deze periode ook voor het kunstleven in ons land van groote beteekenis is geweest, dat zal ieder ter zake bevoegd moeten erkennen. Die tijd

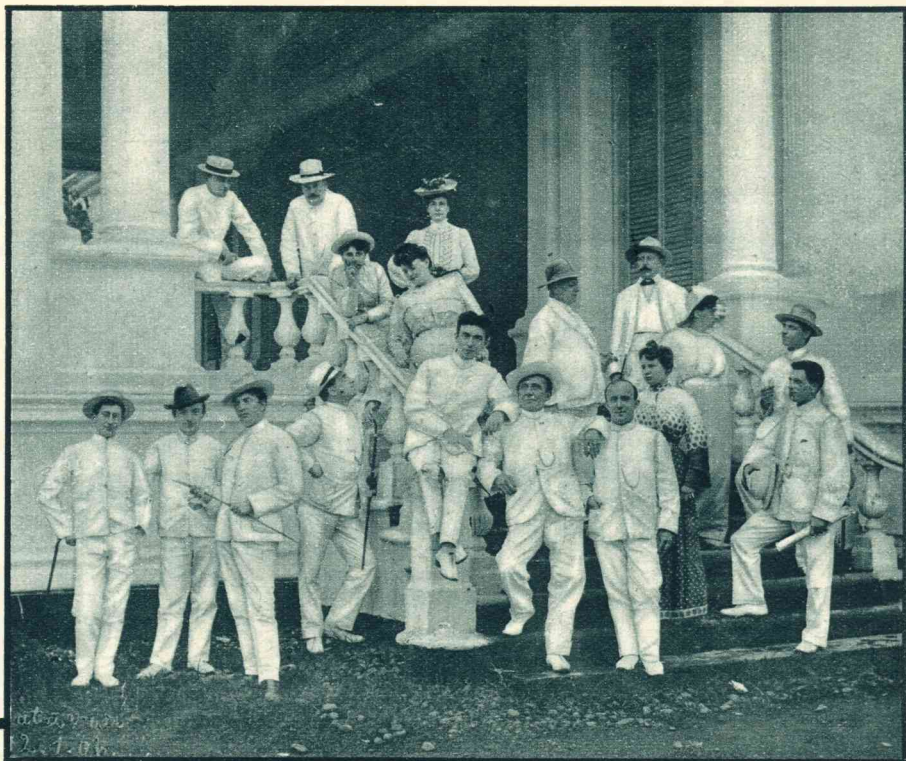
was even rijk aan „ismen” als de tegenwoordige, en ook toen bleef, na de noodzakelijke botsingen, wrijvingen en overdrijvingen, alleen het werkelijk betekenisvolle over en behouden voor volgende geslachten. De kunst van die dagen had niet meer aansluiting bij het leven dan in onze dagen.

De romantiek, die in het publieke leven nog niet overwonnen was, werd echter nog gevoed door een tooneelkunst van een overeenkomstig genre. Ook de schilderkunst onttrok zich onder Franschen invloed eerst langzaam aan de romantiek; daarentegen was er in de literatuur een veel snellere, heviger reactie merkbaar. Eigenlijk was hier sprake van een revolutie. Groote Nederlandsche dichters behooren dan ook tot de zgn. „Beweging van 1880”.

De sympathie van het publiek richtte zich naar groote figuren als Jozef Israëls, Louis Bouwmeester; aan kunstenaars van gelijk formaat, op ander gebied, onthield zij die echter.

Niets is wisselvalliger dan de gunst of afkeuring van het zoo gemakkelijk te overtuigen menschedom. Zoo was het toen, zoo is het nu en zoo zal het in de toekomst ook wel zijn. En altijd zal het onverstandig blijven om de betekenis van een kunstwerk af te meten naar de bekendheid, die het verkrijgt, of het bewondering te onthouden, omdat er geen klinkende naam aan verbonden is.

Ook in het begin van deze eeuw hadden Nederlandsche tooneelgezelschappen nu en dan behoefte om in de voornaamste steden van Nederlandsch-Indië op te treden. In 1906 bezocht Louis Bouwmeester met een aantal andere tooneelartisten o.a. Batavia, waar deze foto werd genomen. Men zal er verschillende goede bekenden bij vinden. Achterste rij v.l.n.r. P. Bron, P. Brillé, (over de balustrade leunend) Mary Beekman, achter haar C. Carelsen, M. Smits-Grader (zonder hoed). Rechts van deze J. Buderman en M. Vis. Voor deze twee: mevrouw de Witter-Verschuur en J. Steenbergen. Eerste rij, v.l.n.r. Ko Arnoldi, J. Brongers, C. Smits, A. Kimmel, Louis Bouwmeester Jr., Louis Bouwmeester Sr., Marie Braakensiek en Dullé.

De plechtige opening van de Internationale kunsttentoonstelling te Scheveningen (Zomer 1902). Zittend voor de dames: de schilder Jozef Israëls en Louis Herbette, Fransch minister van Kunsten en Wetenschappen. Staande (met de handen op den rug) Dr. Leyds, gezant van Transvaal.

Deze foto werd gemaakt bij gelegenheid van de gouden bruiloft van het beroemde schilders-echtpaar H. W. Mesdag en S. Mesdag-van Houten. Mesdag is vooral bekend door zijn zeegezichten, zijn vrouw door stilleven en landschappen.

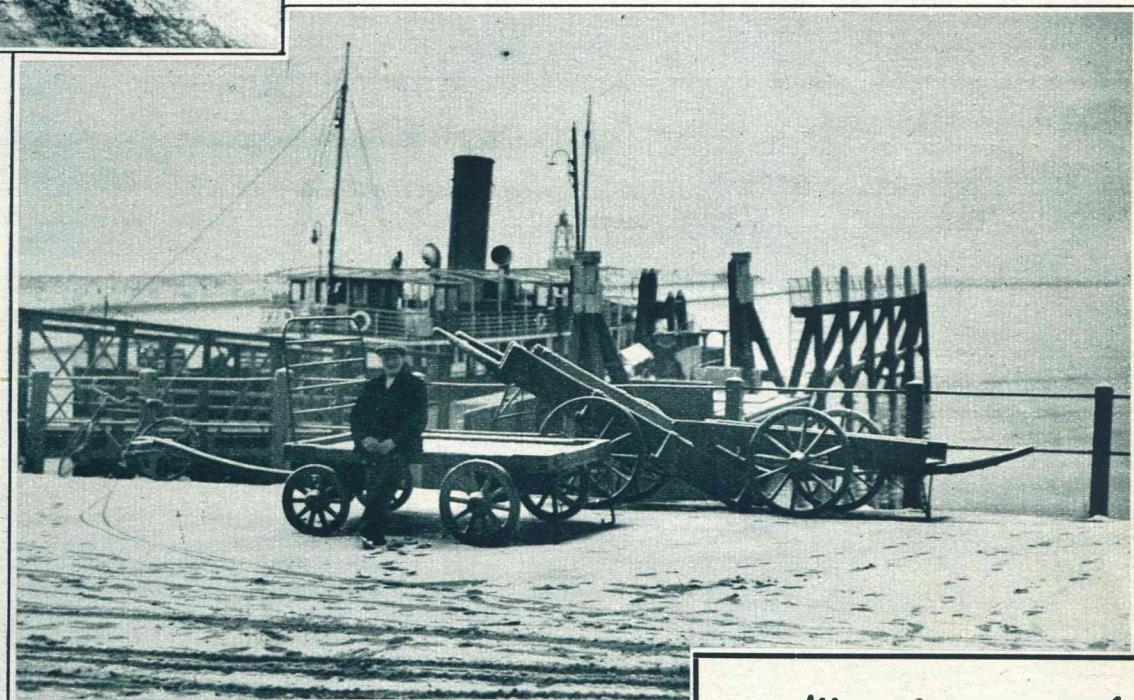
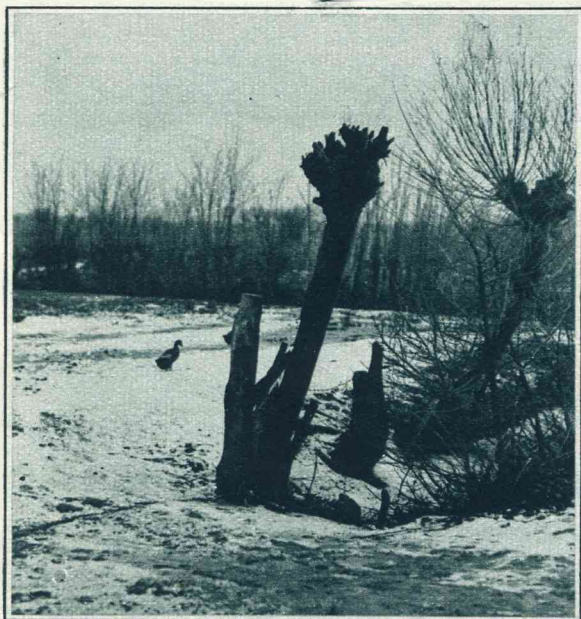
In 1908 werd in het Grand-Théâtre te Amsterdam de operette „Walzertraum” opgevoerd. V.l.n.r. Theo van Vliet, Maurits Vigeveno, Greta Jonkers, Antoinette Sohns, en geheel rechts de dirigent Evert Cornelis, die later de groote benoorderaar van de Bachmuziek in Nederland zou worden.

Tot de groote gebeurtenissen op kunstgebied behoorden zeker de Rembrandtfeesten van 1906. In de Nieuwe Kerk te Amsterdam werd op het graf van den grooten meester een gedenksteen onthuld, terwijl bij die gelegenheid H.M. Koningin Emma een krans deed leggen.

Natte sneeuw jaagt over het land en modder en sneeuw mengen zich over de wegen. Dit landschap met gezicht op Biervliet geeft deze grauwe weersgesteldheid goed weer.

Onder grauwe Luchten

Grijsgrauwe luchten hangen over de Schelde. Een kijkje bij den aanlegsteiger te Terneuzen.

Een troosteloos hoekje van de wei, waar in den zomer zooveel vroolijk leven woont.

Klompjes schijnen bij al die natte wegen de beste bescherming voor de voeten. De klompenkoopman neemt thans zijn kans waar en bezoekt de klanten onder Grijskerke.

De aanlegsteiger en plankieren in het Kanaal door Walcheren zijn met een gladde ijzige laag sneeuw bedekt.

Nieuwjaarswensch.

Heil, lezers van het Zeeuwsche blad, waarin geen crisis bracht de klad, omdat het met blijmoedigheid de komst van beet're tijden beïdt! Omdat ons woord, en ook ons beeld, het goede op aarde niet verheelt! Maar wij altijd door wolken dicht weer zien het stralend zonnelicht! Niet zitten bij de pakken neer, maar opstaan na het vallen weer! Gij lezers, welker zaken kwijnen, wees maar niet bang, dat die verdwijnen! Nog altijd leeft en eet de mensch, al gaat het hem niet zoo naar wensch! Sloot drieëndertig met een strop, met 't nieuwe jaar licht het weer op. Nu niet zoo pijnlijk meer gekreund, de landbouw wordt met kracht gesteund! En ook het zakenleven zal weer rijzen na zijn diepen val. Als ik voor u mag doen een wensch, dan is 't: Word vlug een ander mensch! Doe 't woordje „crisis” in den ban, praat niet, maar werk zoo hard je kan! Verspil geen tijd aan lamenteeren, dat toch den tijd niet kan verkeeren. Voed u met pessimisme niet, maar maak van 't leven wat het biedt! Verlam niet d'ondernemingsgeest door 't praten van wat is geweest! Dit wenschen w'u voor 't nieuwe jaar, begin het met een goed gebaar: Word lezer van ons blad, dat lééft, en oog voor uw belangen heeft!

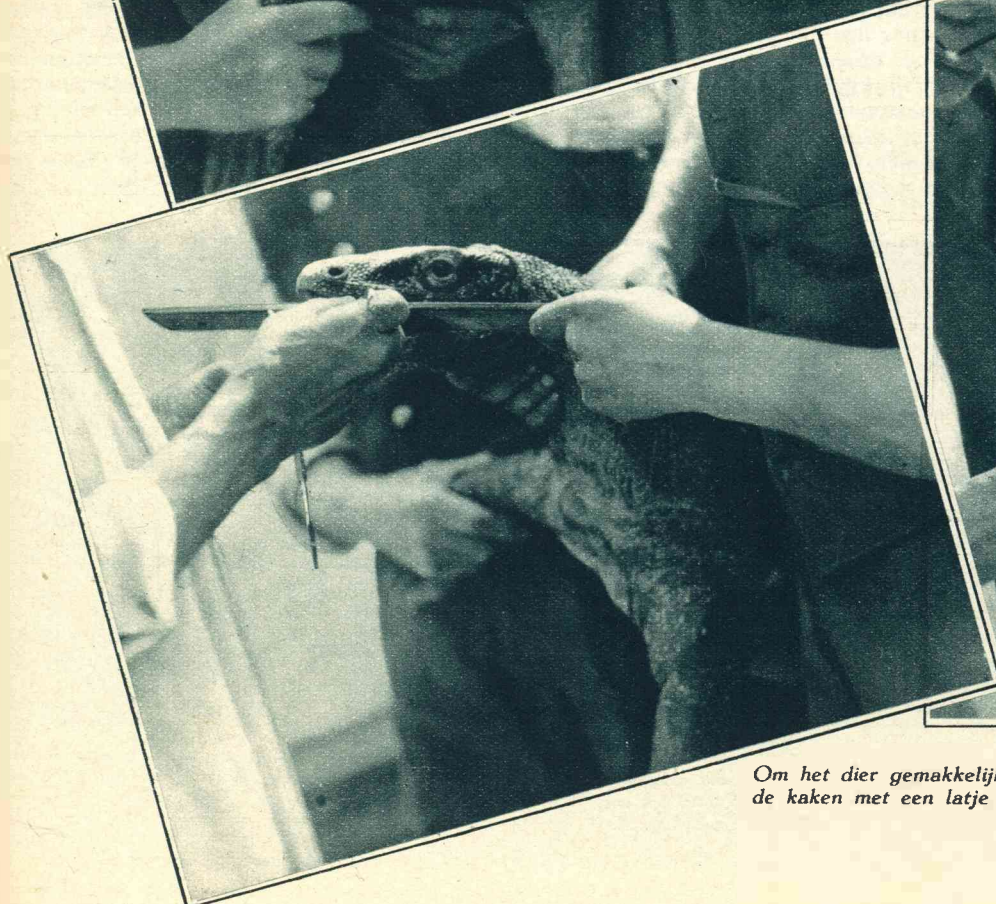
RIJMER.

Vier menschen zijn noodig om 'n groote hagedis, die gekweld wordt door tandpijn maar zich sterk verzet tegen de kiezenoperatie, in bedwang te houden. Drie helpers houden den kop en de pooten vast, terwijl de dierenarts een inspuiting geeft, niet in den bek maar in den staart.

Het dier wordt daarna nog vastgehouden, totdat het verdoovingsmiddel heeft doorgewerkt en de patiënt pijnloos kan worden behandeld.

DE HAGEDIS HEEFT TANDPIJN

Om het dier gemakkelijker te kunnen behandelen, worden de kaken met een latje van elkaar gehouden.

De zieke tand wordt verwijderd.

Het wordt in Zeeland zoo langzamerhand traditie, zoo omtrent Kerstmis en Nieuwjaar tentoonstellingen te organiseeren, welke de deugden van het Zeeuwsche pluimvee voor het voetlicht kunnen brengen.

En nog altijd is het helaas zoo, dat de zoo zeer gewenschte centralisatie dezer tentoonstellingen uitblijft.

Men schijnt zoo begeerig, geheel Zeeland van de deugden van het pluimvee te overtuigen, dat bijna alle belangrijke Zeeuwsche gemeenten ook dit jaar weer hun tentoonstelling hebben, zoodat op geen enkele tentoonstelling werkelijk een goed overzicht van den stand der Zeeuwsche productie is te vinden.

Goed gezegd, zei een bevallige leghorn tegen ons, terwijl wij dit hardop overpeinsden, en onbewust tegen het hok leunden, waarin deze mooie vertegenwoordigster van dit schoone ras was opgesloten. Goed gezegd, herhaalde ze en ze vervolgde: Vertel me nu ook eens, wijsneuzige krantenman, die het air aanneemt van alles te weten, waarom wij dag in, dag uit, met allerlei krachtvoerders tot een grootere eieren-productie worden aangezet, terwijl dit onzen baas toch geen winst oplevert?

Ja, hoor eens hier, zeiden wij, de eieren die je legt, eten we lekker op, en om den prijs van je baas bekommeren we ons niet.

O zoo, en je hebt gelijk ook, zei ze, en ik mag lijden, dat de prijzen maar laag blijven, dan worden we ten minste niet te erg geforceerd.

Nee, snerpte een vette gans, die bijna heenpilde door de tralies van haar hok, nee, laten de prijzen asjeblieft gauw stijgen, meneer de krantenman! Kun je daar niets aan doen?

Nou, niet veel, moesten we toegeven.

De gans keek ons bedroefd aan. Als de prijzen niet vlug stijgen, worden we met Kerstmis allemaal opgegeten, voorspelde ze naargeestig. Dan komen we bovendien op allerlei gewone burgertafels. Ach, vroeger was dat anders, en had je tenminste den troost, alleen in een chic hotel te komen.

Maar nu.... zelfs deze laatste glorie is ons ontnomen....

Maar de duiven grinnikten bij het hooren van

Het Pluimvee

dit tragische gesprek, en de gans ontstak daarover in woede, en riep: Pas jullie maar op, als de crisis doorzet, ga je ook nog den pot in!

Net als wij, sprak droevig een vet konijn, dat haastig op een grasje knabbelde, om zijn laatste momenten te benutten.

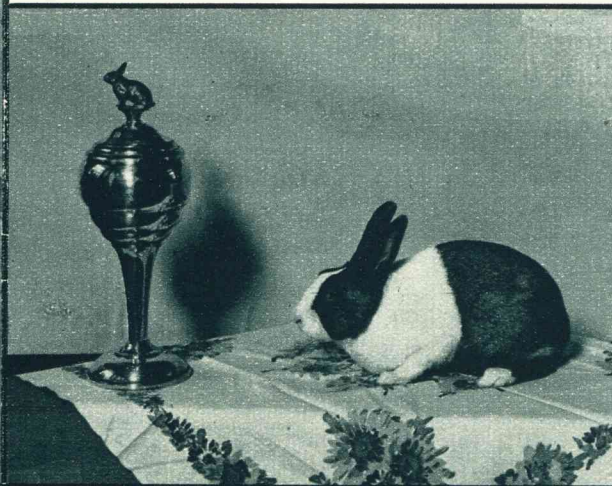
Pats! zei op dat oogenblik ons blitzlicht, en verschrift zwegen alle dieren. En we wandelden rond, van de eene tentoonstelling naar de andere,

van stad naar stad en van dorp naar dorp.

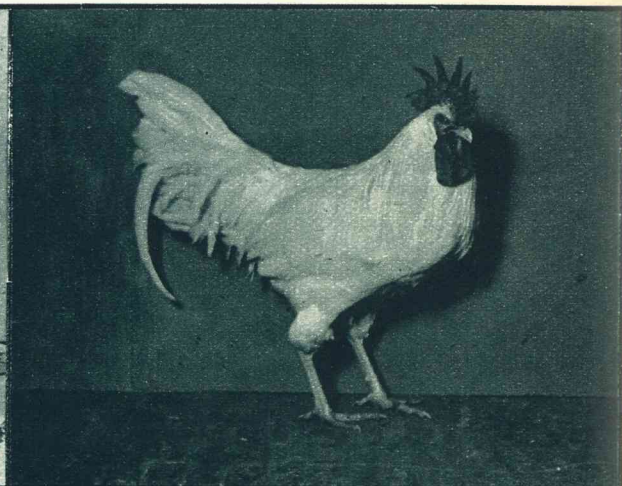
En overal vonden we zaaltjes, waar een benauwde lucht hing, en waar het erg rookerig was, waar haastige keurmeesters en nerveuze bestuursleden rondliepen, en maar heel weinig publiek van zijn belangstelling blijk gaf. En we dachten aan de vele zorgen, die aan al deze tentoonstellingen zijn besteed, aan al de prijzen, die zijn losgekregen, en aan al den arbeid, die is verricht.

Op de tentoonstelling te Oostburg. Een Witte Weener, die den 1sten prijs behaalde, met een jeugdigen bewonderaar. Eig. A. Bert te Aardenburg.

De eenvoudige bekerwinner, die kampioen werd van de Oostburgsche tentoonstelling. Een eer, die hem waarschijnlijk nog menig jaar van den Kerstdisch verwijderd houdt. Eig. J. van Hal te Oostburg.

Zich van zijn waardigheid bewust. Deze witte leghorn haan werd de kampioen van de Middelburgsche tentoonstelling. Eigenaar M. J. Rottier te Vlissingen.

Het pluimvee gekooïd. Bezoek aan de tentoonstelling te Oostburg tijdens de Kerstdagen.

1033

van Zeelands prestaties op dit gebied. Integendeel, op alle tentoonstellingen was veel moois te vinden, maar juist daarom moet het worden betreurd, dat dit mooie niet in één tentoonstelling is verenigd.

Pluimveefokkers aller Zeeuwsche eilanden: Vereenigt u!

Niet alleen in het belang van den liefhebber, die graag tentoonstellingen bezoekt, maar vooral ook in uw eigen belang, dat alleen gediend is door een eendrachtig samengaan!

Een hoekje van de Middelburgsche tentoonstelling, dat nog al belangstelling trok.

Het pluimvee gekooïd. 't Is altijd nog aangenamer dan te worden opgegeten.

gekooïd...

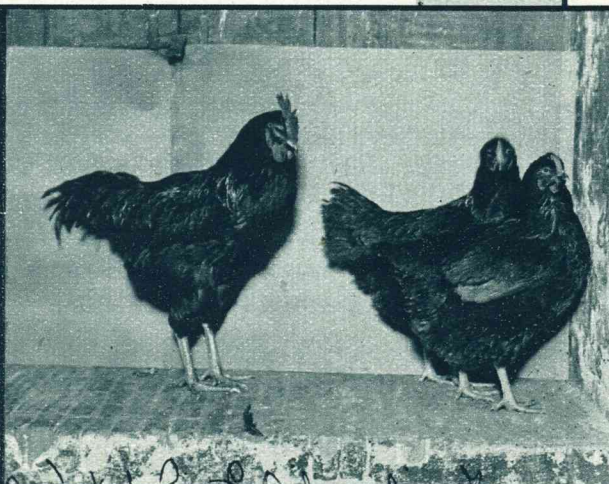
En dit overdenkende, vroegen wij ons af, wanneer de Zeeuwsche pluimveeliefhebbers eens zullen ophouden met zichzelf te kwellen, en eens zullen overgaan tot het organiseren van een groote jaarlijksche Zeeuwsche pluimveetentoonstelling, waar werkelijk kan worden getoond, wat Zeeland aan mooi pluimvee bezit, en waar men heengaat als naar het evenement van het seizoen.

Dit is een onzer wenschen voor 1934....

Echter mag niet gezegd worden, dat de tentoonstellingen te zamen (maar wie, behalve een ijverig verslaggever, zal zoo dwaas zijn, ze alle af te reizen?) geen duidelijk beeld te zien gaven

Een zware Toulouse-gans, die ter opluistering uit het hoenderpark van C. Joiasse was ingezonden, voelt zich met de Kerstdagen veiliger tusschen de handen der kinderen dan tusschen die van een poelier.

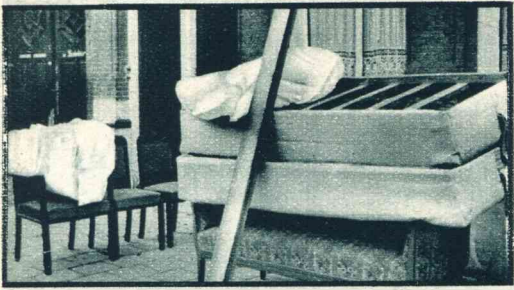

Wij komen uit Vlissingen op de Middelburgsche tentoonstelling. We hopen nog eens in een gecentraliseerde tentoonstelling onze rasgenooten van de geheele provincie te ontmoeten. Maar dat beleven wij niet meer!

Meer nog dan de Kerstboom trekt het mooie zwarte konijn op de tentoonstelling te Goes de jeugdige bezoekers.

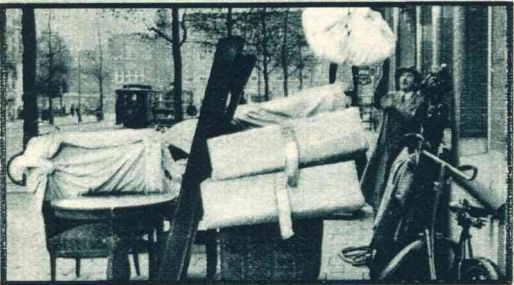
VERHUIZING

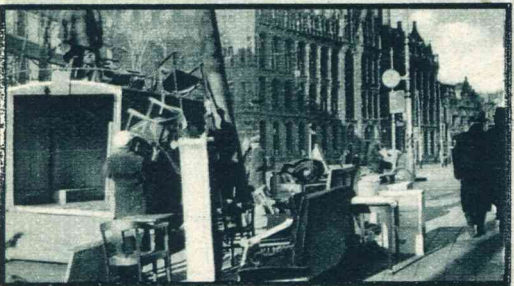
Een verhuizing brengt, wat men noemt, iemands huishouden op straat.

De inboedel van de keet gaat naar het nieuwe bouwwerk.

De voornaamste meubelen.

Geen inventaris is zoo goed en zoo mooi, of bij een verhuizing lijkt het een onooglijk boeltje.

Wat bij een verhuizing wordt opgeruimd, vindt zijn weg naar de markt.

De handelaar „in ongeregelde goederen,” die voor een groot deel van schoonmaak en verhuizing leeft.

De critiek, die van de verhuizing gebruik maakt om den inboedel van de nieuwe bureu te taxeeren.

De kostbare stukken van den inventaris worden niet aan verhuizers-handen toevertrouwd.

De serviezen worden overgebracht.

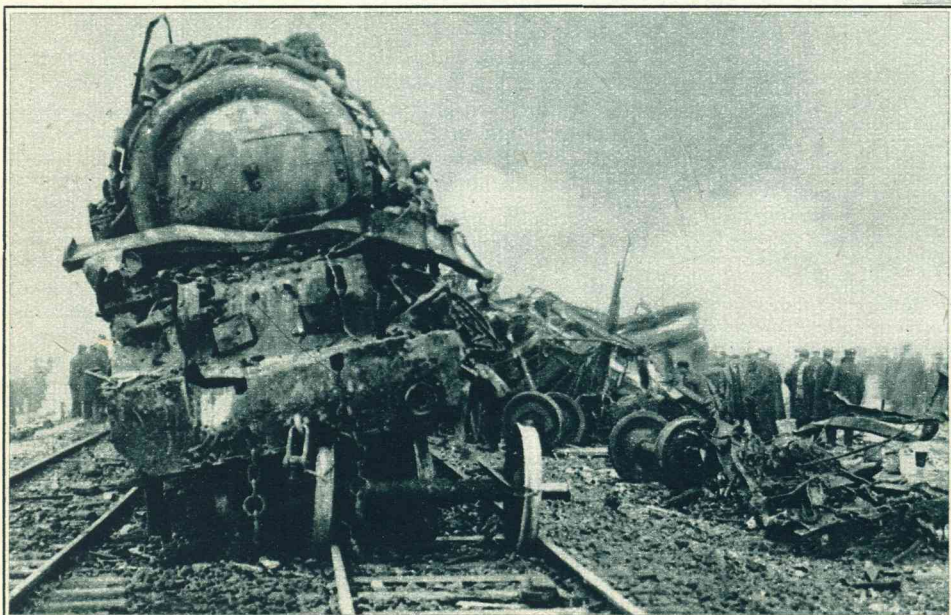
De afschuwelijke ruïne van den uit elkaar gereten en totaal versplinterden trein, die door den Straatsburg-expres doorboord werd.

De catastrophie bij Parijs

Een vreeselijke spoorwegramp, grooter dan er ooit in Europa gebeurde, maakte het Kerstfeest in Frankrijk tot een rouwdag. Dicht bij Parijs werd de trein naar Nancy, die voor een onveilig signaal moest wachten, achteropgereden door den sneltrein naar Straatsburg. Met een vaart van 100 K.M. vloog de zware locomotief op de houten wagons van den stilstaanden trein; men kan zich eenigszins het ongeluk indenken, wanneer men weet, dat de locomotief van den expres zich door alle wagons van den stilstaanden trein werkte. Alle rijtuigen werden eenvoudig geramd en in elkaar geschoven, doorboord, uit elkaar gesmeten, in stukken gereten. Meer dan tweehonderd passagiers werden op slag gedood, velen zwaar gewond en voor altijd verminkt; sommige lijken waren zoo afschuwelijk verminkt, dat het oud-strijders herinnerde aan de ergste tooneelen uit den oorlog.

De ontzettende botsing bracht koffers, jassen, lijken en stukken van wagons bijeen in een lugubere verzameling.

De locomotief van den Straatsburg-expres, die de houten wagons van den ongelukstrein van achteren naar voren totaal uit elkaar sloeg.

De redders moesten de dooden en gewonden uit een vreeselijke warreling van hout en ijzer bergen.

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Minnie keek zwijgend toe, met een eigenaardige waardigheid. Nadat zij gezegd had, wat zij zeggen wou, liet zij nu het rommelen en snuffelen stil toe; zoolang Ronnie zijn tegenwoordige cliënte kende, had hij nog nooit zooveel minuten in haar nabijheid doorgebracht, zonder ook maar één woord met haar Londensch accent te hooren.

„En in die kast ook niets? Laat u even opensluiten — die zal wel op slot zijn. O niet?”

Het gezicht van mevrouw Hamble betrok. De kleerenkast was niet op slot, zooals zij stellig verwacht had. Er hing niets in dan de leelijke beige Zondagsche japon van juffrouw Morris.... En Margaret had toch aan het binnenmeisje van mevrouw Hamble verteld — en die had het aan de kamenier van mevrouw Hamble oververteld — dat „die Minnie Morris haar koffer altijd stijf op slot had, net of ze bang was, dat de menschen in huis niet eerlijk waren, of dat ze iets had, dat ze niet dorst te laten zien. En toen Margaret eens 'n keer onverwachts haar kamer in kwam, had ze een doos of een kistje of zooiets in haar handen, en toen stopte ze dat gauw onder haar kussen, en toen is ze op 't bed blijven zitten, tot Margaret de kamer weer uit was!” Ja, zulke onzinnige beweringen hadden de spijtige vrouw de hoop ingegeven, dat zij iets in 't nadeel van Minnie zou kunnen ontdekken. Maar het scheen niets dan mislukking te worden.

„Jawel, maar er is nog een la onder in die kast!”

De sergeant trok aan den beugel. Gesloten.

„Ah! Dus ze heeft toch wel iets op slot!” riep mevrouw Hamble uit, glimlachend in 't vertrouwen, dat er nu wel iets aan 't licht zou komen. „Wat zit daar in? Waar is de sleutel?”

Toen eerst zag men juffrouw Morris aarzelen.

„Hebt u een sleutel?” vroeg de sergeant welwillend.

Minnie zei niets, maar haar hand ging naar den halsboord van haar jumper, en zij trok er een zwart lint uit, dat haar om den hals hing. Aan dat lint zat een sleutel; met een vlugge, onwillekeurige beweging stak mevrouw Hamble er een hand met diamanten ringen naar uit.

„U maakt die la open, sergeant,” riep Ronnie.

„Ja, meneer,” zei de sergeant, en hij draaide den sleutel om in 't slot van de la. Mevrouw Hamble keek over zijn breeden schouder heen. „Zoo,” zei ze scherp, „nu komt er wel wat. Kijk, Ronnie!” en zij maakte een beweging, alsof zij zich op het bewijs van schuld wou storten, zooals een hongerige vogel op een visch aanvalt.

„Er zitten maar twee dingen in,” rapporteerde de sergeant op een toon van verontschuldiging. „Niets dan een portret, en een leeren doosje, of étui.”

Hij reikte de foto — in een leeren lijstje, met een helmteeken er bovenop — aan Ronnie toe; die nam het aan en hield het, zooals de beleefde sergeant het gehouden had, met de beeltenis naar beneden, en gaf het toen vlug aan juffrouw Morris, die het eveneens met het portret naar beneden hield. Klaarblijkelijk was zij van plan, de beeltenis aan niemand te laten zien, tenzij er geweld werd gebruikt. Ronnie had echter, zonder dat hij het helpen kon, een snellen blik op het portret kunnen slaan, die hem een niet geringe verbazing gaf; want het was het hoofd en de schouders van 'n man in de uniform van legervlieger, en Ronnie had zoo'n idee, dat hij dat vluchtig aanschouwde gezicht meer had gezien — maar waar? Dit alles ging bliksemsnel, en snel ook sprak Minnie haar eerste woorden, sinds het gezelschap haar kamer was binnengevallen. „Dat is een meneer, die in een huis was, waar ik vroeger eens gewerkt heb, meneer Ronnie.” Toen legde zij het op de toilettafel, ondersteboven, en hield er haar hand op.

„En wat zit er in dat étui, sergeant?”

De sergeant knipte het open.

„Dat zal 't kettinkje van de jonge dame zijn,” zei hij, terwijl het deksel opensprong. Hij toonde het doosje, en toen begon mevrouw Hamble te spreken met triomfantelijke opwinding.

„Ah! Daar hebben we 't! Kijk eens! Kom nu alle-

maal eens kijken! Dat is toch zeker duidelijk genoeg, niet? Dus dat was 't, wat ze wegstopte. Ik dacht wel, dat we zooiets zouden vinden. Een snoer parels. Kijk eens!”

No. 8

Zij keken allen naar de parels, terwijl de sergeant ze aan Minnie overhandigde. Mevrouw Hamble ging tusschen Minnie en de deur staan, alsof ze dacht (zooals Evangeline later zei) dat het meisje op een holletje zou slaan naar het station, met haar parels in de hand. Minnie echter bleef staan, aan haar ééne hand hing het snoer, de andere hield zij op de ingelijste foto, alsof die voor haar van veel meer belang was dan alle parels ter wereld.

„Hoe kom je daar aan?” vroeg mevrouw Hamble.

„Geen antwoord geven,” sprak snel de raadsman van juffrouw Morris. „Mevrouw Hamble heeft niet het minste recht, om u te vragen, hoe u ergens aan komt.” De jongeman wendde zich naar de opgewonden mevrouw Hamble.

„Wilt u beweren, dat dit halssnoer tot de goederen behoort, die u vermist?”

„Maar, Ronnie — mevrouw Owen, Evangeline — kijk dan toch eens! Die kunnen toch onmogelijk van zoo'n meisje hooren? Haar kleeren — die hebben we gezien — en dan zulke parels! Als dat nu niet verdacht is... ze zijn echt!”

„O nee! Nee!” protesteerden Evangeline en haar moeder; zij beiden vonden het aandoenlijk, dat het kleine ding een parelsnoertje van hoogstens een pond waarde wegsloot als haar eenige kostbare bezitting, waarschijnlijk in termijnen van een shilling betaald, en den sleutel bij zich droeg om haar hals. Intusschen sprak Ronnie mevrouw Hamble aan, nog steeds met zijn koele advocatenstem!

„Als die parels van u zijn, verzoek ik u, ze op te eischen.”

„Doet u dat maar niet, meneer Ronnie — anders doet ze 't nog,” waarschuwde Minnie hem. „Ik zie er d'r best voor an om te zeggen, dat ze van haar zijn en dat ik ze gestolen heb — maar ze hooren van mijn! Ik heb ze es voor me verjaardag gekregen...” Zij stopte Ronnie de ingelijste foto in de hand, toen wierp zij het ongekamde hoofdje achteruit en sloot het parelsnoer om haar hals. Parels konden niet zachter en blanker zijn dan haar jonge keel, zooals Ronnie halfbewust opmerkte. „Zoo!” Zij nam het portret weer aan en legde het, met den rug naar boven, in de la, waarin zij het verborgen had gehouden. „Kan ik die la nou weer op slot doen, serzant?”

„Dus u maakt geen aanspraak op de parels, mevrouw Hamble?”

De vrouw keek Ronnie zwijgend aan, met een blik van haat.

„Sergeant Pritchard,” zei Ronnie, „welke aanklacht brengt de politie tegen mijn cliënte in?”

„Aanklacht? Tegen die jonge dame, meneer? Géén aanklacht. Nee, meneer Ronnie, niets geen aanklacht,” gaf de politie ten antwoord, met al het vuur, dat hij nog over had.

„Best. Hoort u het, mevrouw Hamble?”

„'t Is eenvoudig belachelijk,” antwoordde zij woest.

„Zien jullie dat dan zelf niet in? Ik vraag maar, en dat zullen jullie toch allemaal moeten vragen: hoe komt dat meisje aan die parels?”

„Ze heeft ons verteld, dat ze ze gekregen heeft.”

„Dat klinkt niet erg waarschijnlijk!”

„U zult 't er toch mee moeten doen,” zei Ronnie. Hij keek naar Minnie, die nu het lint met den sleutel van de la weer om haar hals deed. Zij glimlachte hem toe. Zij dacht: „Goeie Ronnie — als 't op mannenwerk aankomt, is hij stevig en handig — en in andere dingen is hij zoo onschuldig als een baby. Schande voor 'n vrouw, met zoo'n man te spelen!”

„Dus, mevrouw Hamble,” ging Ronnie zoetsappig voort, „als u verder niets meer...”

Hij kon niet uitspreken. Anne, het nette nieuwe binnenmeisje, had door al het gepraat en de opwinding heen de telefoonbel gehoord. Zij had zich heengerept, en kwam nu weer teruggerept. „Pritchard — sergeant Pritchard aan de telefoon gevraagd.”

Beneden verdrongen zij zich weer om hem heen; mevrouw Owen, Evangeline, Minnie, Ronnie, Anne Hilton, de politieagent Rees en de diep verslagen mevrouw

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangens blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wiet zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar gedrag telkens in angst. Zij is ook de oorzaak, dat Evangeline dien middag haar verlovingsverbreekt. Haar geld laat Minnie beheeren door de firma, waar Ronnie bij in dienst is.

Hamble. Onnoozel leek de ontknooping, toen de sergeant zich stralend omkeerde van de telefoon en mevrouw Hamble aankeek.

„Ze hadden u eigenlijk moeten hebben, mevrouw. Goed nieuws voor u, heel goed nieuws! Als u misschien even op 't politiebureau aan wilt gaan — ze hebben daar een en ander van u; of u even wou komen vaststellen, dat 't van u is. Ze hebben een man vast, die moet nog verhoord worden. Ik zou zoo zeggen, dat u wel in uw schik zult zijn, mevrouw!”

Mevrouw Hamble kon zelfs in het terugvinden van haar zilver geen troost vinden voor haar vernedering van dien middag. Zij had het stellige gevoel, dat zij weg zou moeten uit de streek. Want haar poging, om de familie Owen te vernederen, was mislukt. Zij had 'n uitbarsting van brutaliteit moeten dulden, zooals zij nog nooit van haar leven had gehoord, van dat verbeterhuis-type, Minnie Morris. En Ronnie Owen, die niets in de melk te brokken had, had haar aangesproken, alsof hij officier van justitie was, en zij, mevrouw Hamble van Pantavon, beklagde! En ten slotte hadden de Owens afscheid van haar genomen met zooveel onberispelijke, ijzige beleefdheid, dat zij 't gevoel kreeg.... ja, 't zou maar het beste zijn, dat ze hier wegging. En wat haar het dolste maakte — nu zou zij er nooit achter komen, of die parels van die meid echt waren (zooals mevrouw Hamble wel haast had durven zweren) of niets dan een bijzonder knappe imitatie. Als ze echt waren, hoe kwam dan dat schepsel, dat nog geen penny van haar Sweep-geld had uitgegeven, in het bezit van een parelsnoer van honderden ponden?

De Owens maakten zich over die vraag geen zorg, want zij waren er van overtuigd, dat het een snoer namaak-parels was, die het kleine ding misschien van de een of andere royale pensionhoudster of gast had gekregen. Maar er bleef een andere vraag. Waar had Ronnie dien man in uniform van de luchtmacht, wiens portret, in dure lijst, kleine Minnie zoo zorgvuldig achter slot en grendel hield, gezien?

Meer dan eens stelde Ronnie zich deze vraag in de drukke dagen, die verliepen vóór hij en zijn familie met hun beschermelingen, of beschermster, al naar men Minnie Morris zou willen noemen, naar Londen reisden.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK — TOOVERWOORDEN.

Den morgen na hun aankomst in het Dorchester-hotel te Londen zag Minnie er nogal netjes uit, toen zij kwam ontbijten. Zij droeg, zooals Ronnie

opmerkte, beschaafde kousen en schoenen, en een zomerjapon van donkerblauw voile, die zij, op een advertentie afgaande, besteld had, en die haar bijna paste. Zij zou er zelfs een heel ander meisje in gekeken hebben, als het effect niet bedorven was door een geel kraagje, vastgestoken met dat zilveren uithangbord „Minnie” — een onmogelijk ding, waar Ronnie later wel eens over zou spreken. Zij gedroeg zich nu volstrekt niet als iemand, die gewend was, te bedienen of op orders te staan wachten.

„Ik heb tegen tien uur precies een auto besteld,” zei ze opeens onder het eten. „Vinnen we dat allemaal goed?”

Haar bril glinsterde Ronnie toe. Hij zag er zoo frisch en opgewekt en actief uit, als men maar verlangen kan van een jongen man, die te Londen aan 't ontbijt zit. Hij was om half acht al wezen paardrijden in 't Park; toen was hij wat gaan zwemmen, en daarna bij den hotelkapper binnengeloopen. De kleeren, die hij aanhad, stonden hem, maar nog beter stond hem zijn luchtig zelfvertrouwen.

„Ik ben tot je dienst,” zei hij, zijn kopje neerzettend, dat hij voor de vierde maal had leeggedronken. Glimlachend keek hij Minnie aan over de prettig gedekte ontbijttafel. „Krijgen we 't beroemde gesprek met de Londensche vertegenwoordigers van G. Owen en Zonen?”

„Vanmorgen niet, meneer Ronnie, as 't u 't zelfde is,” zei ze, zich bedienend van de aardbeien. „Ik had andere plannen.”

„Genoeg te doen hè?” Evangeline knikte opgewekt. Er waren plannen gemaakt voor een weelderigen winkeldag, tot het bijeenkomen van een garderobe voor de Sweep-winnares. „Ik ben bereid!”

„Jawel, maar ik niet, Angy. We hebben vanmiddag nog tijd zat voor de modewinkels. Vanmorgen niet. Ik wou es een vrijen ochtend hebben om zoo te zeggen. U zal wel allemaal begrijpen” — hier kreeg Minnie een beetje een kleur, maar dapper sprak zij door — „dat ik wel graag 'n beetje tijd voor m'n eigen hou, zonder geleide of gezelschap, nou ik weer in m'n ouwe stad bin. Niet kwalijk nemen, hoor! Er is echt niks onhartelijks mee bedoeld. Maar ik wou 't toch meteen maar goed afspreken.”

Haar blik ging van den een naar den ander, en verwijde weer een ietsje langer bij de niet weinig verfraaide gestalte van den heer Ronnie Owen — die best waard was, dat een meisje hem aankeek....

„O eh.... dat begrijpen we volkomen,” verzekerde mevrouw Owen haar vriendelijk. Zij — en haar man en haar dochter en haar zoon — dacht aan de nog niet opgehelderde verrassingen, die zich hadden voorgedaan dien middag, dat „de politie” op Bringwyn kwam.

Onder elkaar hadden zij de heftige uitbarsting van Minnie tegenover mevrouw Hamble niet onbesproken gelaten! Ze had zelf een galant, had ze verklaard — ze was al maanden verloofd, dus ze hoefde heusch niet te visschen! Nu waren de Owens mensen, die respect hadden voor de 'particuliere zaken van een ander. Vervolgens wisten zij, dat men heel wat inlichtingen kan verkrijgen, door nooit iets te vragen. Maar over die verlovings van Minnie was hun nooit de geringste inlichting ten deel gevallen. In hun hart waren zij alle vier nieuwsgierig geweest, of die „galant” van Minnie op het station aanwezig zou zijn, om haar te verwelkomen. Zij was echter niet verwelkomd. Er was den vorigen avond geen bezoek, geen telefoon ook voor haar geweest. Ongetwijfeld zou die jonge man wel gauw te voorschijn komen. Of zou hij zich nooit aan de familie vertoonen? Had Minnie zich niet in die nieuwe, bijna keurige japon gestoken, en in die toonbare kousen en schoenen, om alleen met een auto uit te gaan — en dien jongeling te ontmoeten?

Dit veronderstelde mevrouw Owen. „'t Is best, hoor, kind. Natuurlijk. Je hebt hier natuurlijk mensen, die je graag weer eens ziet. En die jou graag weer eens zullen zien.”

„Dat zal ik niet tegenspreken,” — en er kwam een schalksche uitdrukking op het gezichtje van juffrouw Morris — „maar daar hoef ik geen grooten zespersoons-auto voor te nemen. Dien wagen heb ik besteld voor de rest van de familie — voor jullie vieren, bedoel ik. Mevrouw Owen zou zoo graag eens naar Kew, om in de tuinen de bloemen te kijken — en wie wat zien wil, kan 't dan doen, en u ken plaatsen voor vanavond nemen en zoo....”

„Ja.... Wat 'n heel ander leven!” mompelde de familie.

Telefoon. Ah, dat zal de auto zijn.

„Ja, de familie komt oogenblikkelijk beneden,” riep juffrouw Morris den hoorn in, 'het gemaakte accent van de juffrouw beneden imiteerend. „Prachtig — gane jullie nou maar. En neem 't er maar es goed van.” Juffrouw Morris dreef haar gezelschap naar de lift, alsof het schoolkinderen waren, en zij de moeder, die ze maar gauw de deur uit wou hebben, om des te sneller aan haar werk te kunnen beginnen. „Die mensen, waar ik na toe mot,” — weer richtte

Het moeilijke woordje.

**Één tube PASTOL
duurt Meters . . .**

Meters lang is dat blanke PASTOL-lint . . . en een paar centimeters per dag zijn voldoende om niet alleen Uw tanden schitterend wit te maken, maar ook om ze gaaf en gezond te houden. En dat is alles waard! PASTOL is door en door Nederlandsch Fabrikaat; bovendien de oudste Nederlandsche Tandpasta en . . . laag in prijs. Ook in tuben verkrijgbaar.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

BOLDROOT'S
Pastol
maakt Uw tanden blank

Ik wensch U het beste!
Ik wensch U. . . Droste!

Droste

Pastilles - Bonbons - Cacao
ALTIJD WELKOM!

ABONNEERT U OP DIT BLAD

DE ZEEUWSCHE

VOLKSALMANAK 1934

IS VERSCHENEN! Grooter van omvang, rijk geïllustreerd, met tal van nieuwe gegevens en verhalen. Prijs f 0.25. Bestellingen per post

alleen bij Boekhandel

JOH. J. KROP, RENESSE

na overmaking van f 0.30 op postrekening 228181.

25
cts.

Het laatste nieuws van 1933

KWATTA'S
EDEL REEPEN

voor

5
cts.

4 smaken: Puur, Melk Hazelnoot,

Volle Melk, Rozino Turkenhaver

25 %
méér gewicht
Kwaliteit: een
streeling voor de tong
Overal
verkrijgbaar

VERHEULE CO

WAT KUNT U MEER VERLANGEN...

Old Cottage voldoet aan de strengste eischen, die aan goede toiletzeep kunnen en ook mogen gesteld worden. En dan bovendien, die onvolprezen Lavenderparfum! Alleen daarom reeds wordt zij in het bijzonder door de beschaafde en gedistingeerde vrouw geprefereerd.

Gebruikt U haar reeds? Zoo niet, koopt eens een los stuk als proef of een luxe doos met 3 groote stukken. Zoo'n doos is een welkome attentie voor iedere vrouw.

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co. - Huddestraat 9 - Amsterdam-C.

Grossmith's

Old Cottage

Lavender Zeep

Bel op: 1-3-7-3-1

HET adres voor
MAATKLEEDING

J. MILTENBURG
Prins Hendrikkade 138, R'dam
Betaling in overleg met cliënt

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**. Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

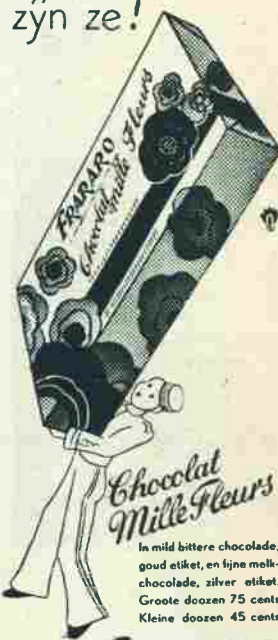

DEZE WEEK

f 1.65 3 JAAR GARANTIE f 1.65
VON BURG
NOORDMOLENSTRAAT 45, HOEK
TOLLENSSTRAAT

Daar
z'n ze!

**Chocolat
Milk Fleurs**

In mild bittere chocolade,
goud etiket, en lijne melk-
chocolade, zilver etiket.
Groote doozen 75 cents
Kleine doozen 45 cents

FRARARO
Frank Rodemaker, Rotterdam

zij haar bril naar Ronnie, alsof zij hem uitdaagde tot benieuwdheid, wie die „mensen” waren... wat „hij” deed voor den kost bijvoorbeeld! — „daar zal ik wel vóór in de middag mee klaar zijn, en dan kom ik maar weer hier na toe — late me zeggen om drie uur. En er is best kans, dat julie dan in mijn óók 'n heele verandering zien!”

Met deze raadselachtige woorden wuifde zij een afscheid naar de vier verdwijnende hoofden — de lift daalde.

Nog vóór haar aangenomen familie instemming had betuigd met de opmerking van Ronnie, dat zij, hoe zij dezen tijd ook doorbrachten, in geen geval last zouden hebben van verveling, zoolang zij juffrouw Morris en haar kleine geheimzinnigheidjes maar bij zich hadden, was juffrouw Morris al begonnen aan haar werk: zich te kleeden voor haar taak van dien morgen.

ZESTIENDE HOOFDSTUK — ONTOONBAAR.

Een vrouw wordt er niet altijd mooier op, als zij met zorg toilet maakt! Deze opmerking kwam in Minnie op, toen zij, voor haar spiegel in het Dorchester-hotel, haar spiegelbeeld bekeek, nadat zij zich gekleed had, om uit te gaan.

Want verre van haar verschijning, zooals die zich aan de onbijttafel had vertoond, nog te verbeteren, had het meisje zich, snel en terdege, laten terugzinken in de slonzigheid van vóór de Sweepstake. Zij had de nieuwe schoenen uitgetrokken, waarnaar Ronnie goedkeurend gekeken had, en over de nette kousen had zij een paar dikke wollen aangetrokken, die vroeger zwart waren geweest, maar nu groen van ouderdom. Toen zij die met zorg om haar anders wel slanke enkels had gevoegd, trok zij de schoenen aan, waarop Ronnie met afkeer haar blik had gewezen. Toen, over de nette blauwe japon heen, de wijde, vormelooze katoenen, die zij op Bringwyn des morgens gedragen had; hoog in den hals werd die dichtgemaakt met de Minnie-broche, en daar ging weer de zwarte mantel overheen, waarnaar mevrouw Hamble met zoveel minachting had staan staren. Vervolgens schikte zij haar pruik zoo, dat pieken haar te voorschijn kwamen tusschen 't ongepoederde gezichtje en den groenen vilten hoed, waarmee zij ten slotte op haar werk de kroon zette.

„Zoo ben ik wel leelijk genoeg!” zei juffrouw Morris, met dezelfde voldoening, waarmee een ander meisje constateeren zou, dat zij haar beau jour had. „Ontoonbaar! Vooruit dan maar.”

Zij greep het mandenkoffertje, dat door sergeant Pritchard was nagezien, bij het handvat van den ouden riem; zij deed een paar wollen handschoenen aan, waarmee zij er nog schameler uitzag, dan wanneer zij zonder handschoenen was uitgegaan, vergewiste zich, dat zij wat geld en een sleutel bij zich had, en ging toen de weelderige gang van het hotel door.

„Hé, waar moet je heen?” smaalde een kamermeisje.

„Zeg, tegen wie heb je 't? Ik zoek na de uitgang voor 't personeel, as u 't goed vindt ten minste. Ik kom van de kamers van juffrouw Morris,” voegde zij er, wat minder fel, aan toe.

Het kamermeisje deed water in haar wijn. „O, ga je gang hoor. Hierlangs. Je ken die lift nemen, as je wil.”

„Grappig, om weer op een Londenschen bus te rijden!” dacht juffrouw Morris, terwijl zij, haar mandje stevig omklemmend, op een grooten rooden bus sprong, die nog in beweging was.

De schok wierp haar tegen de knieën van een gebruiden jongen man, die zijn best deed, er uit te zien als een stedeling, en gezeten was tusschen een soort landelijke barones en een meisje met een splinternieuwen matelot op.

„Pedon,” hijgde juffrouw Morris — maar zij was nauwelijks in staat om te hijgen; want die drie menschen waren kennissen van haar, en snel dacht zij na, wat zij tegen hen zeggen moest. Zij werd weer gerust, toen de jonge man haar arm greep, om haar op de been te houden, en daarna gewoon doorpraatte tegen zijn gezellinnen, zonder haar te herkennen. Met het koffertje op haar schoot ging zij toen op de bank tegenover hen zitten, en niet zonder verstrooidheid keek zij uit naar het verkeer, waar de bus zich tusschendoor wrong, telkens stoppend en zich telkens weer voorttreppend.

Nabij Piccadilly stapte zij uit, en sloeg zij een der stillere zijstraten in. Daar stond het bekende flatgebouw, tusschen twee winkels. Juffrouw Morris ging het halfdonkere portaal binnen. Zij wachtte niet op de lift, maar besteede snel de steenen trap, tot de bovenste verdieping. Ah, daar was de bekende lichtgroene deur met het koperen plaatje en den klopper, beide even glimmend gepoetst.

Zij klopte, belde, wachtte, liep op haar teenen af en aan. Zoodra zij binnen iets hoorde, trok zij haar gezicht in de plooi, en toen de deur openging was er op het kleine gezichtje geen spoor van den glimlach, die zoo vaak ontspanning had gebracht in het gezicht van den huisknecht, die nu achter den drempel stond en met afkeurende verbazing neerkeek op de verschijning met het mandenkoffertje. En toch had zij nog half verwacht, dat hij haar als gewoonlijk begroeten zou, met respect en vriendelijkheid: „Goeden morgen, juffrouw. Sir Leslie verwacht u. Wilt u maar binnenkomen?”

Nu echter zei hij alleen maar: „Wel?”

„Goeden morgen!” antwoordde Minnie gemoedelijk. „Woont hier eene Sir Leslie Trentham?”

„Kun je niet lezen?” gaf de bediende ten antwoord.

(Wordt vervolgd.)

Op reis door Nederland.

Groningen bezit nog enkele echte, oude tabakswinkels in de Oude Ebbingestraat (boven) en in de Oosterstraat (onder).

De haven van Ierseke ziet er zelfs in de wintermaanden nog druk en tierig uit.

Zeeuwsche Taferelen

De

Wintersche rust rond

Koudekerke : de dorschmolen draait.

Ook in de wintermaanden wacht er arbeid genoeg in het landelijke Nieuwdorp.

Op een winterschen achtermiddag in 't stille Serooskerke. (Walcheren)

De avond valt over Kerkwerf.

Wintersche rust rondom den indrukwekkenden toren van Kloetinge.

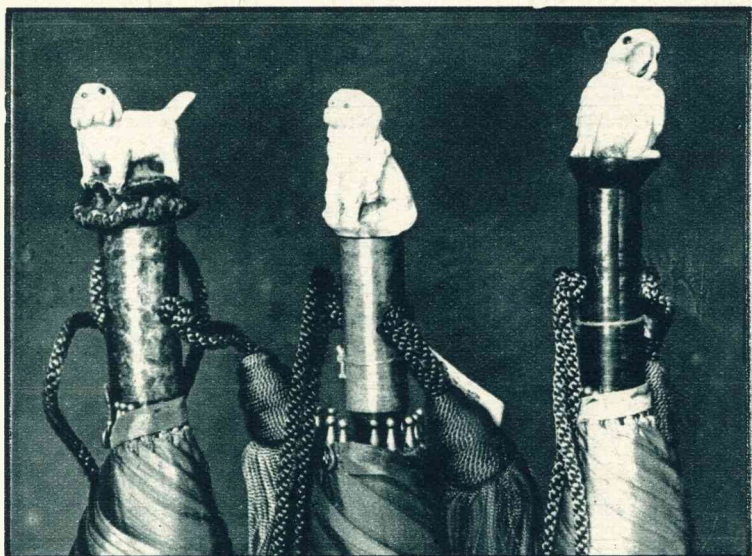

De zon weet op zoo'n winterdag maar nauwelijks door te dringen in onze stadsstraten.

De vuilnisman heeft in deze tijden van wintersche modder en vooral na de vele feestavonden handen te kort om huis en straat van vuilnis te bevrijden.

VROUWENLEVEN

Nieuwe paraplu's met ivo-
ren dierfiguren als knop.

ONZE PARAPLU

De voorvaderlijke paraplu, van schier onverslijtbaar materiaal vervaardigd, met stevige, door solide knoppen afgewerkte baleinen, vormde 'n uitgebreid tentdak, waaronder vrijwel de heele familie 'n veilig plaatsje vinden kon. Zoo'n vrij kostbare paraplu was nog maar in 't bezit van zeer enkelen. Toen er langzamerhand meer paraplu's vervaardigd werden, nam de omvang ervan af en door de jaren heen is de paraplu ten slotte gemeengoed geworden, al wordt ze vaak ook weer verdronken door regenjassen met regenhoedjes.

De paraplu heeft allerlei gedaanteverwisselingen ondergaan. Vaag herinneren we ons nog de naald-paraplu. Hoe dunner ze was opgerold hoe mooier en er was dan, wanneer ze niet in gebruik was, ook 'n zijden foedraaltje nodig, waarin destof van de paraplu werd samengeperst.

Toen is ineens de tompouce in de mode gekomen, de paraplu met korten steel, die zoo praktisch bleek in 't gebruik, dat de lange stelen meteen voorgoed hadden afgedaan. Zoo'n langstelige paraplu maakt nu, na 'n jaar of zes zeven, al 'n min of meer middeleeuwschen indruk.

De paraplu's werden ook sierlijker en in plaats van effen zwarte stof werd er al spoedig fraai gestreepte zijde gebruikt voor het overtrekken. Het spreekt wel vanzelf dat er intusschen ook aan stelen en knoppen van onze paraplu's bijzondere aandacht is gewijd. Er zijn paraplu's waarvan de knoppen gevormd worden door ivooren dierfiguren, zooals ze op een onzer foto's te zien zijn. Zulke knoppen zijn in zoo velerlei soort vervaardigd,

dat men er 'n heele menagerie van bij elkaar zou kunnen krijgen in den paraplubak, en dat elk familielid aan 't eigen beestje zijn paraplu zou kunnen kennen.

Ook zijn er op het gebied der paraplu's telkens weer nieuwe vindingen te boeken. We hebben al de paraplu gehad met inschuifbare baleinen, zoodat het nuttige meubel, wanneer het niet in gebruik was, in de tasch kon worden opgeborgen. Voor heeren zijn er ook paraplu's in den handel, verborgen in 'n wandelstok van niet veel meer dan gewone afmeting.

Een der nieuwste modesnuffjes is de paraplu met verkeersspiegel, een instrumentje, dat in onze toenemende verkeersdrukte wel eens van groot nut zou kunnen wezen. C. J. M.

VOOR BABY

Voor moeders, die het bestaan van 'n slaapzak voor baby nog niet kennen, is dit een gelukkig gekozen onderwerp.

Deze slaapzak is niet doelmatig voor heel jonge babies, doch alleen dan, wanneer het kind de kracht heeft dekens weg te trappen. Dit is een eigenschap van alle jonge kinderen en het doet moeder al te vaak verdriet wanneer zij haar kleintje koud en klam uit het bedje haalt.

Zoo'n slaapzak nu is enorm practisch, want het kindje kan zooveel trappelen als het wil; het blijft warm in den zak en tevens onder de dekens.

De teekening laat u eenige modellen zien, die gemakkelijk na te maken zijn. Een oude deken of overgebleven lappen kunnen eveneens dienst doen.

Een geborduurd motiefje, 'n strikje, of een applique maken een aardig geheel. U ziet, dat u voor weinig geld zoo'n doelmatig en leuk artikel kunt fabriceren. R.v.D.

NAMIDDAGJAPONNEN

Er wordt voor namiddag en avond veel zwart gedragen, maar er is voor gezorgd, dat het zwart niet een-tonig wordt. Daar is, bijvoorbeeld, zwarte mousseline met zwart fluweelen moesjes. En er is zwarte tule met zwart fluweelband bezet in schuine strepen; beide stoffen zijn prachtig en zeer gedistingeerd voor avondtoiletten, evenals zwarte kant. Dan zijn er nog de zwarte stoffen met 'n kleurige toetsje — zwart laksatijn, bijv., met gouden moesjes, of zwart met groen of met rose.

Goud- en zilverkleurige stoffen worden in de groote modehuizen vaak ter garnering van zwarte japonnen gebruikt — een garnering welke, wanneer ze op discrete wijze wordt aange-

bracht, een buitengewoon mooi effect geeft.

Ook onze moderne sieraden kunnen een prachtige aanvulling vormen bij het in sommige gevallen overigens wat doode zwart.

De namiddagjaponnen zijn, over het algemeen, eenvoudig van lijn en met niet al te veel garnering. Het voornaamste is de coupe, die onberispelijk moet wezen wil men met zoo'n japon eer inleggen.

Er worden hierbij 'n drietal modellen van eenvoudige en toch elegante modellen van namiddagjaponnetjes afgebeeld.

Heel apart is de japon met tunique van romain zijde. Plastron en manchetten zijn van 'n afstekende kleur zijde. Het kraagje is van achteren met 'n strikje gesloten en ook de ceintuur is van achteren met 'n strik afgewerkt. De tunique is eenigszins klokkend. De bootvormige halsuitsnijding is met 'n opstaand randje afgewerkt.

Voor deze japon heeft men noodig: 5 M. zijde van 1 M. breedte.

Heel eenvoudig en heel modern is ons tweede model van wollen crêpe de chine, met kraagje, manchetten en verdere garnering van georgette. Het simpele platte kraagje is vooral voor jonge meisjes en vrouwen zeer geschikt.

Benodigd voor deze japon: 3 M. stof van 1.30 M. breedte.

Aardig en jeugdig is ook ons derde modelletje, een japon van dunne wollen stof met 'n versiering van stiksels langs het vierkantje van den hals, op de ceintuur en onder langs de mouwen. De japon heeft 'n sierlijk wit kraagje en witte ondermouwtjes. De rok heeft 'n klokkende voor- en achterbaan.

Benodigd: 2.50 M. stof van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

571. Japon van romain zijde met eenigszins klokkende tunique. Plastron en manchetten van afstekende kleur. — 572. Japon van wollen crêpe, met kraagje en manchetten van georgette. — 597. Japon van fijne wollen stof, versierd met stiksels langs halsopening, mouwen en ceintuur. Kraag en ondermouwtjes van witte zijde.

Een der nieuwste modesnuffjes — de paraplu met verkeersspiegel.

Bij de sneeuwpop.

Een wandeling door het besneeuwde park.

Bij het afscheid van het oude jaar viel de sneeuw overvloedig neer, de aarde als Nieuwjaarsverrassing met een witte wade bedekkend. Van de sneeuw zelf als van de mooie landschappen, die ze om ons heen tooverde, hebben jong en oud genoten en wij konden er eenige prachtige foto's van maken.

SNEEUW ALS NIEUWJAARSVERRASSING

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welke vorm ook, is geoorloofd.

Uit honderd en tien Zeeuwsche gemeenten ontvingen wij kennisgeving, dat dezen keer bijzonder veel menschen elkaar op 1 Januari geluk gewenscht hebben.

Bedenkelijk, bedenklijk! Den eersten dag van het nieuwe jaar de „handtastelijken“ alweer begonnen.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat daar iemand door zijn huisvriend ernstig met een mes bewerkt is.

't Steekspel tusschen goede kennissen dateert reeds uit de 14e eeuw!

In Zeeuwsch-Vlaanderen zijn gedurende de Kerstdagen veel en welgeslagde vogeltentoonstellingen gehouden.

Zoolang Zeeuwsch-Vlaanderen nog geen luchtlijn heeft, moet men voor de aviatie vrienden wel andere uitwegen voor hun vliegeniersbewondering zoeken!

De muziekvereniging „Advendo“ heeft te Wolfartsdijk een omwandeling door de gemeente gemaakt, waarbij langs de huizen succesvol werd gecollecteerd.

De muziek was zeker erg meelijwekkend. Hachelijk teken!

Voor de haven van Terneuzen is tijdens dikken mist een groot stoomschip omhoog gevaren. Het verspeelde toen anker en kettingen.

Straperlo is verboden, maar de goklust schijnt nog niet bedwongen in Nederland!

We dachten den laatsten tijd, dat de behendigheit met tand en lippen aan het afnemen was in Zeeland. Gelukkig is dit niet het geval. Uit Schore althans seinde men ons, dat bij het tienjarig bestaansfeest van de meisjesvereniging de presidente „bij monde“ van een der leden een bloemenmand werd aangeboden.

In de Zeeuwsche hoofdstad is dit jaar de kippen- en konijnen-expositie in de stadhuisaal onder de raadzaal gehouden. Hoewel men aanvankelijk bevreemd was voor hinder door 't gekakel, is hiervan niets gebleken.

Zoo ziet men alweer: de vroede vaderen zijn heusch schapelijke en kalme menschen!

Uit Goes schrijft men ons, dat in de benedengang van het Gasthuis de verpleegsters Kerstgezangen gezongen hebben en dat de begeleiding bestond uit een strikje met de piano:

Zou Maciste dit krachtstukje in de ganzenstad vertoond hebben?

Wij ontvingen het volgende programma eener vee-tentoonstelling: 10 uur: aankomst van het rundvee; 11 uur: intocht der eere-gasten en 12 uur: gemeenschappelijke maaltijd.

Het spijt ons, dat wij tevens het menu niet kregen toegezonden, dat zal er interessant hebben uitgezien!

Te Hansweert is door den deurwaarder het sleepschip „Willem II“ (hum, hum!) aan den ketting gelegd.

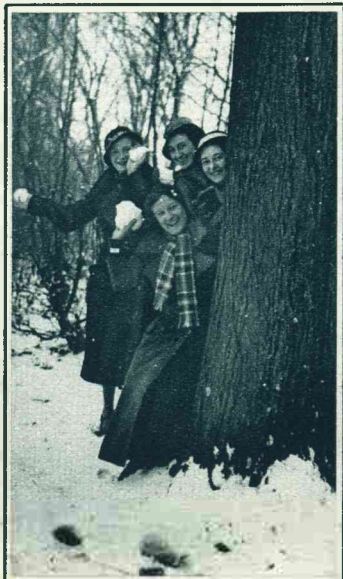
Deze ketting is van dien aard en hoedanigheid, dat men hem zelfs in een nog dikkeren mist dan te Terneuzen niet verspelen kan!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Even wasschen.

Op de loer.

Bie ons op 't durp.

De vrouwe zee niks, glad niks. Ze lag op bedde, en ze riep maer: oei, oei, oei, en z'oestede mae da ze bienae bostte.

Ik zegge tegen Trei: z'ei griep, das vast, en je mo maer om den dokter. En de dokter kwam, en 't was net griep, en ze most in bedde bluve.

Mae da doe'k nie, 'oor, zee ze. Mae den dokter zee: je bluuf t'r in, en toen zee 'eur: Je dienke we, da je de baes over m'n kan spele, omda jic "noe toevallig dokter bin, mae d'r 'ei nog nooit een vint de baes over mien 'espeeld zo lank a'k leve, en 't beur nie ok!

En den dokter lachten mae is, en den volgenden dag begreep ik dat we, wan de vrouwe wou d'r glad nie uut.

En Trei zurgden voe alles, mae 's aeves a ze piene in d'r kele, en toen lag die ok plat op bedde.

Noe, dat was wat!

Ik most t'r noe we op an, en ikke d'r vroeg uut, en thee 'ezet, mae toen 'k t'r mee bie de vrouwe kwam, zee ze: wa zie die d'r aorig uut, en ze proefden is, en ze was kwaed, wan 't was gin thee, zee ze, en ik a d'r uut een verkeerde busse in'edae.

Afijn, ik zee mae niks, en den veger 'enome, en den boel is goed an'vaegd, wan dat was noodig, da begreep je, mae de wolken stof vlogte nae boven, en de vrouwe en Trei juulden om 't arst, dat 't zovee erg was.

Afijn, toe e'k de koffie op'ezet, wan ik docht da dat beteder zou gae, wan dat e'k meer bie d'and g'ad, mae toen bedocht ik, da'k gin segaren mee 'ad, dus effen nae 't durp, en ik komme terug, en d'r 'eit da stel stae stoomte, afijn, 't was verschrakkelijk, mae 'k a gelukkig de deuren toe 'edae, dus niemand a d'r ies van 'emorke, mae toen kwam net den dokter, en die sloog z'n 'anden in mekaere, mae ik riep: sssst! verrai m'n nie, en dat 'eit t'n dan ok nie 'edae, mae 'um zee: d'r mot 'ulpe komme, en toen bin 'k naer een buurvrouwe, Kee Bertels 'ewist, wan das nog den kwaaiten nie, en die is noe in 'uus.

En d'r bin vreed veel zieke menschen, en d'r sturreve d'r vee ok, 't is een slechten tied, vooral mie die kouwe en die mist, en ik komme ok mae nie buten.

Afijn, 't is sup!

En 't is vervelend ok, wan ik e zo vreed weinig om 'anden.

En noe kreeg ik van de weke een pakje over de post, en ik docht: wa kan dae noe inzitte, wan ze stiere mien zomae gin pakjes, en 't is gin sinterklaas mi ok. En ik miek 'et ope, en d'r zat een knopje in, zomae alleenig een knopje, en een briefje d'r bie, en dae stieng in, da je an da knopje most draaije, en dan 'oorden je meziek over 'eel de waereld, mae dan mos je eest 't toestel koape, da d'r bie 'oorden.

Kiek, da vond ik noe een mooie reclame, en toen kwam die vint van dat toestel den aeren dag over de vloere, en m'n raekten an de praet, en noe e'k zo'n toestel 'ekocht, ja, nie voe m'n eige, mae voe de zieke vrouwen. En noe e'k 'et op 't pertael 'zet, en alle deuren open, en noe 'oren m'n 't allemaele.

En 't is we een slechten tied, mae as t'r niemand mi ies koopt, gaet alles d'r an, zeg ik.

Ik gloove, da de kranten vee te vee schreeuwe over den crisis, wan noe doet t'r gin een mi wat onderneme, en dan gaet 't glad verkeerd. Je mot in een tied as den dees juist vee anpakke, en a'k twintig jaer jonger was, dan wist ik 'et we.

En noe loopt 't jaer a wee tenden, en wa za 't kommende brienge? A je zo de krante leest, merk je toch we, da 't toch nie mi zo vreed slecht is mie alles, a de menschen mae meer duste.

Wan a'k noe is kieke nae Jan Prella, die is vlee maend een zaek begonnen in elektrieke diengen, en da gae toch wa goed, begreep je.

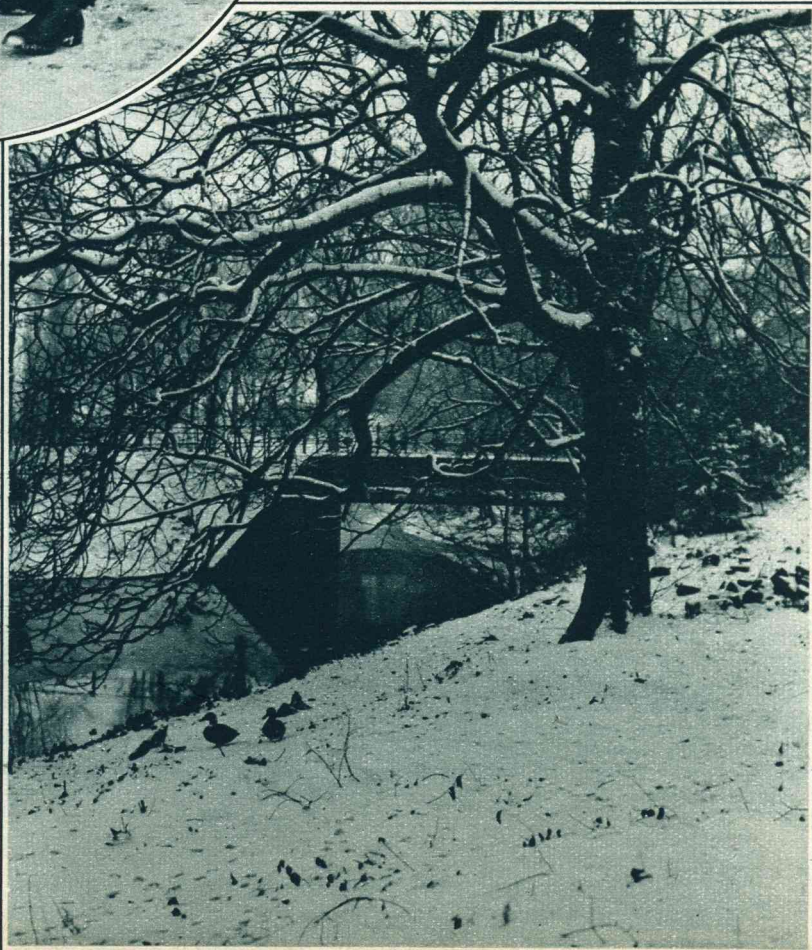
En 'um zee tegen m'n: 'oor is 'ier, den tied is nie zo slecht a de menschen zegge, mae jederendeen 'ou z'n eige erm, en zo komt t'r gin geld mi onder de menschen. Ja, zee t'n, en a niemand geld 'eit, waer is dat dan 'ebleve? 't Kan toch nie glad vort weze? Je kan 't nie opete, dae.

Afijn, ik bin a wee bienae vol, en 't jaer is ok zo wat uut. En ik 'ope voe julder allegaer, da 't kommende jaer wa beteder za weze, en dat 't gauw een aeren tied za worre.

Alla, menschen, veel 'eil en zegen voe 't kommende, en een zalig uutende, van j'n

PIER VAN 'T HOF.

'n Schilderachtig wintergezicht.

EENS EEN DIEF...

DOOR HUGO NORTH

Het was op 'n morgen van de tweede week in April, dat Tony Ambrey uit de gevangenis werd ontslagen, met 'n beetje geld en goeden raad, om een nieuw leven te beginnen. Hij had zes weken gezeten voor een mislukte poging om een fiets te stelen. Zes weken is niet zoo heel lang. Maar het léék heel lang. Het was nog winter toen Tony „tot weerziens” zei tot de buitenwereld, koud, triestig; op den morgen van zijn vrijlating was het een prachtige, zachte lentedag. Zelfs Tony Ambrey, wiens gedachten toch op iets heel anders gericht waren, had er erg in. Of beter gezegd, hij onderging onbewust den lente-invloed; hij voelde zich ongewoon licht van hart. Maar hij wist niet, dat de lente in zijn bloed was. Zijn gedachten waren alleen maar gericht op één wensch, en die was van zuiver materieelen aard: tabak. Hij kocht een ons in den eersten den besten tabakswinkel. De verkoopster, die hem bediende, had ook nog een glimlach voor hem, niet wetend, waar hij vandaan kwam. Tony stopte zijn pijp en trok; nooit had tabak zoo heerlijk gesmaakt. Hij wandelde verder; het leven was werkelijk waard geleefd te worden.

Tony Ambrey was ongetwijfeld een dief; toch hadden te hooge begeerten niets met zijn val te maken. Hij was een robuuste, niet onknappe jongeman, die van het leven niets vroeg dan een eenvoudig bestaan, en rooken. Zijn simpel verstand zei hem, dat die wenschen niet onredelijk waren. Misschien had hij ongelijk, maar het is niet mijn taak dat te beredeneeren. Eén keer betrapt op stroopen en daarvoor gestraft, had zijn familie van hardwerkende, maar niet diep voelende menschen hem verstoot; met dat zwarte schaap wilden ze niets meer te maken hebben. Hij was een moreele zwakkeling waar een verkeerde streep door liep. Steun zulke menschen, en het zijn de beste burgers. Maar Tony had geen steun, hij stond totaal alleen. Hij werkte als hij werk kon vinden. Vond hij het niet, dan stal hij. Hij stal om voedsel te krijgen en een pijp tabak. Zijn dik hoofd argumenteerde, dat het leven hem toch een bestaan schuldte was en hoog waren zijn eischen niet. Die redeneering was niet heelemaal in den haak, maar ik zal u nu een ander beeld van Tony Ambrey schilderen.

Welk motief in zijn geest werkte, weet ik niet, mogelijk was het de invloed van het gevangenis-systeem, maar het is een feit dat Tony op dien mooien Aprildag het besluit nam, voortaan recht door het leven te gaan. En de voornemens van simpele, traag denkende menschen zijn dikwijls zeer grondig.

Hij wandelde de stad uit, den landweg langs, naar het naaste dorp. Overal vroeg hij om werk... hij had evengoed om diamanten kunnen vragen. Maar de wereld was zoo mooi en Tony voelde zich zoo onbestemd gelukkig door zijn nieuw voornemen, dat hij niet ontmoedigd raakte. Wel kreeg hij tegen vier uur, toen hij een dorpje passeerde, honger en dorst. Op zijn beetje geld moest hij zuinig zijn; waarom dus niet geklopt aan de deur van dat aardige huisje in dien mooien tuin, en gevraagd om een kop thee? Misschien had men ook nog wel brood voor hem. Hij belde; een meisje in een helder katoenen japonnetje opende de deur en zag hem onderzoeken aan. Ze was slank, donker en had zachte oogen. Toch was er niets opvallends aan haar, zoodat het nog moeilijker te begripen is, waarom haar verschijning zoo'n indruk op Tony Ambrey maakte. Hij staarde haar aan, en zijn verzoek om een glas water klonk stamelend.

Zonder een woord te zeggen liep zij terug in huis en kwam even later terug met 'n dampenden

kop thee en twee dikke sneden brood. Tony voelde zich vreemd bewogen. Hij tikte aan zijn pet, zei alleen: „Dank u, juffrouw,” maar zijn oogen glinsterden van dankbaarheid. „Ik zal het brood wel op den weg opeten, juffrouw,” ging hij door, nadat hij den kop thee gedronken had; „u zult wel niet graag hebben, dat ze me hier zien.”

„Maak geen haast,” zei het meisje, „ga hier liever even op de bank zitten. Op zoek naar werk?” „Ja,” antwoordde Tony. „Weet u misschien iets hier in de buurt?”

„Nee, jammer,” zei het meisje, meevolend.

Intusschen kon Tony zijn oogen niet van haar afhouden. Het meisje, zonder eenige pretentie over haar voorkomen, met kleine bruine werkhandsen, was in zijn oogen de samenvatting van alles wat lief en begeerlijk was. Haar schouder leek hem de ideale rustplaats voor een vermoeid hoofd.

Hij zal zich mogelijk niet hebben gerealiseerd, dat dit liefde was. Hij was meer een man van instincten, dan van bewuste gedachten. Hij wist alleen dat een vreemde honger hem beving, dwingend dan de behoefte aan eten en drinken.

Toen Tony een paar minuten later den weg weer opstapte, stond haar beeld diep in zijn geest gegrift, en was het hem, of hij een deel van zichzelf achterliet.

Het laatste huis van het dorp, dat Tony passeerde, was omgeven door een grooten tuin. Daar woonde een rentenierende advocaat, een oude vrijgezel, Namer. Voor slechts twee dingen had hij belangstelling: zijn geld en zijn tuin. Het dorp beweerde dat hij de gierigste man in den omtrek was, maar ja, dorpelingen overdrijven wel eens. In elk geval duidde iedereen hem aan als den Gierigen Judas. Toen Tony de open poort passeerde, stond meneer Namer op een ladder, bezig met de takken van een prachtig bloeienden boom. Zoo prachtig, dat onze zwerver bleef staan om te kijken. Meneer Namer keek juist naar beneden.

„Mooie magnolia, hè?” zei hij opgewekt. Als er geen geld gevraagd werd, was meneer Namer altijd opgewekt tegen de menschen. „Maar deze tak — kijk maar — wil niet recht groeien. Net als veel menschen,” voegde hij er aan toe.

Tony, die den vorigen nacht nog in de gevan-

genis had doorgebracht, lachte flauwtjes om die aardigheid.

„Misschien heeft die magnolia nooit de kans gehad om recht te groeien, meneer,” zei hij.

„Zoo, dacht je dat. — Weet je iets af van tui-nieren?”

„Een beetje, meneer. Ik zoek werk.”

„Je zoekt geld, bedoel je: werk is er genoeg. Maar dacht je dat een van de luie leegloopers uit het dorp hier als tuinman wil komen? Geen een!”

Het was volkomen waar. Meneer Namer kon geen tuinman krijgen, omdat zijn idee van een goed loon de helft was van wat een ander betaalde. Langzaam kwam hij naar beneden, liep op Tony toe. Hij werd oud, en zou toch al gauw een tuinman moeten nemen — mogelijk dan tegen het volle loon.

„Je zoekt werk, zeg je? Heb je getuigschriften?”

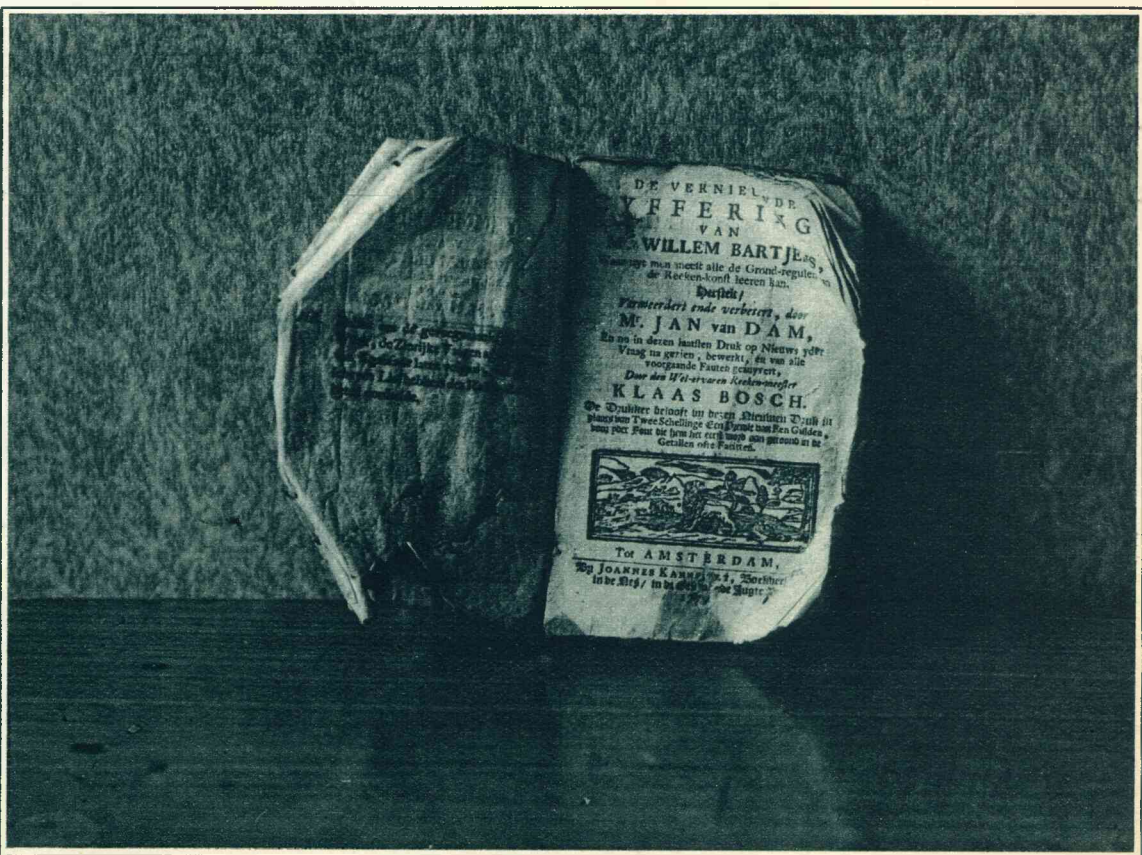
Tony schudde het hoofd. De oude vrek scheen het prettig te vinden. „Zonder referenties kan je geen hoog loon verwachten, nietwaar?” zei hij. „Je kunt wel in de gevangenis hebben gezeten. Maar ik wil dat riskeeren, en je als mijn tuinman in dienst nemen, tegen acht gulden per week.”

Tony schudde weer het hoofd. „Daar kan ik niet van leven, mijnheer.”

„Wat? Niet van leven? In mijn jonge jaren leefde een heel gezin van zes gulden in de week. Bovendien mag je in het kamertje boven de schuur voor een kleinigheid slapen en eten.”

Het was een schandelijk aanbod, en Tony wist het. Maar hij was immers van plan voortaan goed te leven, en elk werk, elk loon was dan beter, dan heelemaal geen. Mogelijk slaagde hij er in, alleen als hij was, te leven van die paar gulden. Bovendien zou hij nu in de onmiddellijke nabijheid zijn van het meisje, dat hem zoo vreemd ontmoet had. Tenslotte accepteerde hij dus het baantje.

Hij begon den volgende morgen, en vond, dat zijn werk geen sinecure was, ofschoon zijn patroon zij aan zij met hem meewerkte. Maar sterk en gewillig als Tony was, hield hij dapper vol. Bijna een week lang probeerde hij moed genoeg te verzamelen om het meisje op te zoeken en haar te vertellen, dat hij werk had gevonden. Meer niet, natuurlijk. Maar hij durfde niet. En den desden dag, 's avonds, ontmoette hij haar in de dorpsstraat. Zij herkende hem dadelijk, en scheen het niet onaangenaam te vinden hem te zien. Het bleek, dat zij Mary Morton heette; haar vader was warmoezier, een hardvochtig en stug man. Maar dat kwam Tony pas veel later te weten. Daar begon toen hun liefde. Zij duurde die lente en den halven zomer. Tot groote verbijstering van Tony Ambrey, die zich niet kon indenken, dat zoo'n engel van hem kon houden. Het heele

De „Cijferinghe” van Willem Bartjens, de naam die nog voortleeft in de bekende uitdrukking „volgens Bartjes”; dit exemplaar van de oorspronkelijke uitgave van omstreeks 1630 is aan het Overijselsch Museum te Zwolle aangeboden door den heer K. de Weerd uit Staphorst. Willem Bartjens, die zich in 1618 te Zwolle vestigde, is bekend geworden door zijn rekenboeken, die twee eeuwen later nog herdrukt werden.

Op reis door Nederland

Een groot deel van het Hannerpark te Nijmegen zal moeten verdwijnen voor de opritten van de nieuwe Waalbrug.

dorp wist, dat zij iederen avond samen wandelden, behalve de oude Morton, maar die was zoo weinig populair, dat niemand het hem vertelde. Eigenlijk wist Tony niet goed wat er moest gebeuren. Hij begreep, vóór er sprake kon zijn van een huwelijk, dat hij Mary moest vertellen van zijn vroeger leven. Maar hij durfde niet goed. Zou zij dan nog wel ooit tegen hem willen spreken? Ook moest hij probeeren een betere betrekking te vinden. Soms stond hij voor den verwrongen magnoliaboom, en zei: „Jij bent maar een boom; jij kunt niet meer recht groeien. Maar ik wel; ik ben een mensch.”

Tony Ambrey zou er zeker heelemaal in geslaagd zijn, als niet, halverwege den zomer, de jongere en eenige broer van Mary Morton op het tooneel was verschenen.

Op 'n Juli-avond tegen zonsondergang ontmoette Tony het meisje op hun gewone plekje buiten het dorp. Hij zag, dat zij had gehuild. Zoodra zij haar arm door den zijnen had gehaakt, informeerde Tony wat er gebeurd was.

„'t Is — 't is — mijn broer Charlie,” haperde Mary. Zij begon weer te huilen. „Hoe zal ik 't je zeggen? Als je het weet — wil je misschien nooit meer iets met me te maken hebben. Hij... hij... heeft geld gestolen.”

Tony's poging om ontsteld te kijken was een besliste mislukking; maar zijn houding van sympathie was onvervalscht. Met horten en stooten kwam het verhaal er uit. Het bleek, dat Charlie Morton bij het naar huis gaan van zijn patroon tachtig gulden had meegekregen om die aan een leverancier af te geven. In plaats daarvan had hij het geld op een paard verwed — en verloren. Als het geld niet uiterlijk morgenochtend werd afgegeven, zou de diefstal uitkomen, „en — en,” snikte Mary, „dan gaat hij de gevangenis in. En wij zijn altijd fatsoenlijke menschen geweest. De schande! Iedereen zal ons er op aanzien. Charlie is nu thuis; vader weet er nog niets van. Maar hij is erg streng; hij zal niets doen om Charlie uit de gevangenis te houden. En tachtig gulden is zoo vreeselijk veel geld. Wat moeten we beginnen?”

Tony's trage hersens werkten nu snel. Hij dacht aan zijn gelukkig leven, sedert hij besloten had op dierf April'dag „recht” door het leven te gaan. Dat besluit had hij tot dusver gestand gedaan. Weinig had hij kunnen vermoeden, dat de verzoeking om die belofte te breken zou kunnen komen van het meisje, dat nu aan zijn zijde liep, en zoo zwaar aan zijn arm hing.

„Als je eenmaal in de gevangenis hebt gezeten,” mompelde hij, „krijg je niet veel kans meer. De menschen geven je geen werk, en je moet toch leven. Vroeg of laat kom je er weer terecht. Houd een knaap den eersten keer er uit, en je redt hem voor z'n leven. — Ik... eh... denk, dat ik je broer die tachtig gulden zal moeten verschaffen.”

„Wat!” Het meisje greep zijn arm. „Heb jij dan tachtig gulden?”

„Wat dacht je? De Gierige Judas betaalt niet veel. Maar dacht je dat ik even goed niet kon sparen?”

Half lachend, half huilend omhelsde het meisje hem. Meende hij het? Wou hij Charlie helpen? Heerlijk! Charlie zou het terug betalen. Stellig.

Tony luisterde onbewogen. Terug betalen? Hij moest bijna lachen. Terug betalen had geen zin. Dat zou toch niet verhinderen wat, zooals hij wist, gebeuren moest.

„Ga naar huis,” zei hij zwaar. „Ik zal het geld halen. Wacht op me bij je huis. Over een half uur ben ik er.” Aldus liep hij alleen terug naar het huis van meneer Namer, die nog in zijn tuin werkte. Tony sloop door een achterdeur binnen, naar de kamer van zijn patroon. Hij brak de schrijftafel open, en vond spoedig wat hij zocht.

Kort daarna ontmoette hij voor het eerst Charlie Morton, die leunend op zijn fiets naast zijn zuster, dicht bij hun huis, op Tony stond te wachten. Een slap jongmensch, heelemaal niet lijkend op Mary. Hij uitte veel zenuwachtige dankbetuigingen, en reed spoedig stadwaarts met de tachtig gulden.

Toen zij weer alleen waren, keerde Mary zich tot Tony. Haar oogen glinsterden. Zij probeerde niet hem opnieuw te bedanken, dat zou later komen, als zij de woorden kon vinden.

„Een eindje wandelen, Tony?” vroeg zij.

„Ja, maar niet ver. Dat zal je wel niet willen. Ik moet je iets zeggen, Mary; hoe je het zult opnemen, dat weet ik niet. Ik had het eigenlijk al veel eerder moeten zeggen.” Hij kuchte, keek een anderen kant op. „Kort geleden... dacht ik, dat we... eens zouden trouwen.”

Mary lachte zacht. „Oh, Tony, als ik niet hetzelfde...”

„Wacht even,” zei hij vlug. „Jouw broer is geen dief, maar ik wel. Niet zoo raar kijken, Mary. Natuurlijk had ik geen tachtig gulden. Niets. Ik heb ze gestolen van meneer Namer. Ik ben al meer in de gevangenis geweest. Eén keer méér maakt niet veel verschil. Maar je broer is er nog nooit

geweest, — en 't is juist de eerste keer, die een man breekt. Bovendien is hij je broer, en jullie zijn altijd fatsoenlijke menschen geweest. Ik heb een slechte lijst; niemand die me kent zal er van opkijken. Alleen... ik had gedacht dat ik voortaan recht door het leven zou gaan — werkelijk, Mary.”

Het meisje staarde hem even niet-begrijpend aan, terwijl de woorden van zijn lippen rolden; dan, toen de betekenis tot haar doordrong, begon zij zacht te snikken. Tony stond op armslengte van haar; hij deed geen enkele poging om haar aan te raken, maar mompelde flauwtjes: „Toe, Mary, niet huilen, niet huilen.”

Plotseling sloeg Mary haar armen om zijn hals. „Oh, Tony, nu houd ik nog veel meer van je. Maar dat mag niet gebeuren. We moeten Charlie achterna. Hij moet het geld teruggeven.”

Zij kusten elkaar als twee kinderen, die hetzelfde verdriet hebben.

„Teruggeven?” zei Tony grimmig. „Je broer is al bijna bij den leverancier, waar hij het geld moet afgeven. 't Geeft trouwens toch niets. Elken keer dat ik recht door het leven wil gaan, komt er iets tusschen. Ik hoef het niet meer te probeeren.”

„D'r zal nooit meer iets tusschen komen!” riep het meisje heftig. „Je zult nooit meer iets wegnemen. Daar zal ik voor zorgen.”

„Je zult me nooit meer terugzien,” mompelde Tony.

„Oh, dacht je dat?” riep Mary hartstochtelijk. „Dacht je dat ik er zoo eentje was? Als jij in de gevangenis op mij kunt wachten, geloof ik dat ik wel hier op jou kan wachten.”

In Tony's hart welde zoo'n geluksgevoel op, dat hij het niet onder woorden zou kunnen brengen, al had hij het geprobeerd.

Tony Ambrey spaarde de rechtbank veel tijd uit, door een volkomen bekentenis af te leggen. Gezien zijn strafregister had de rechter ongetwijfeld gelijk door hem tot twee jaar gevangenisstraf te veroordeelen. Gevraagd of hij nog iets had op te merken, zei Tony:

„Ik ben net als de magnolia van den baas. Ik ben krom, en ik kan niet meer recht groeien.” Die opmerking werd algemeen zeer zonderling gevonden. Een paar journalisten plaatsten haar zelfs, als kleine kop, boven hun verslag van de terechtzitting.

De mode, die streng
heerschen kan,
bekommert zich niet
om den man.

TEUWSCHE FILM

De heer der schepping loopt meestal
zeer stemmig door het tranendal.

En ieder jaar een nieuw soort hoed
't Is weer geen heer, die hieraan doet.

Wat heeft de arme man gedaan,
dat hij meest in het zwart moet gaan?

Breek door, plusfours en
kampkleedij,
en streef de vrouwen
vlug terzij.

VERSTIJFD DOOR RHEUMATIEK

Liet alle tanden trekken!

Maar de verbetering kwam door iets anders...

We hebben juist mededeeling gekregen van een zeer merkwaardig herstel van ernstige reumatiek. De ernstige toestand van dezen man en den stap, die ten slotte eide tot zijn herstel, heeft hij in den volgende brief beschreven.

„Jaren lang leed ik aan reumatiek. Ik had al mijn tanden laten trekken, maar ik merkte geen verbetering. Een jaar geleden werd ik voor 14 weken opgenomen, zoo goed als verstijfd. Toen ik thuis kwam, ging ik door met medicijnen nemen, maar ik begon toch weer achteruit te gaan. Een vriend van me liet mij Kruschen Salts probeeren en met vreugde kan ik nu constateeren, dat ik sinds dien tijd steeds vooruit ben gegaan.
H. P.”

Geen middel kan blijvende verbetering brengen van reumatiek, tenzij het drie verschillende werkingen verricht. Deze zijn: a. neutralisatie van het kwaadaardig urinezuur, dat de pijn veroorzaakt; b. verdrijving van het urinezuur uit het lichaam; c. voorkoming van verdere ophooping van urinezuur. De zes verschillende zouten in Kruschen nu verrichten alle drie genoemde functies. Twee der ingrediënten in Kruschen vormen

het meest werkzame oplossingsmiddel van urinezuur, dat de medische wetenschap kent. Andere zouten in Kruschen hebben een aansporenden invloed op de afvoerorganen en helpen zoodoende om het opgeloste urinezuur langs den natuurlijke weg te verwijderen. Weer andere zouten voorkomen, dat voedselresten in de ingewanden zouden gisten en maken daardoor onmogelijk, dat er weer een teveel aan kwaadaardig urinezuur kan ontstaan. Dat is de oorzaak van de blijvende verbetering door „de kleine, dagelijkse dosis”.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting ingerepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Imp. N.V. Rowntree Handels-Mij., Heeren-gracht 209, Amsterdam-C.

Let op, dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Bestel NU reeds, vóór 't te laat is!

Hoofdprijs f 48.000.-

15 JANUARI - dus over enkele dagen - trekken de **HOLLANDSCHE GRONDCREDIETLOTEN**

(Premieleeping, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 22 September 1904 en geoorloofd door den Hoogen Raad der Nederlanden, 8 April 1907)

met een **HOOFDPRIJS** van **48.000 GULDEN**,

die, in zijn geheel - dus **ZONDER KORTING** - wordt uitbetaald: bovendien loten een aantal prijzen uit van f 4800.-, f 1200.-, f 480.-, 240.-, f 120.- enz., totaal 2000 prijzen, waarvan de kleinste f 15.- bedraagt. De trekkingen geschieden in het openbaar, ten overstaan van Notaris W. F. van Campen, Prinsengracht 847, Amsterdam. Elke koper ontvangt de lijst van 15 dezer gratis. Na toezending van slechts f 1.25 storting, ontvangt men het nummer van 't origineele lot, waarmee men reeds deelneemt aan genoemde trekking en recht heeft op den **VOLLEN** prijs (dus ook op den **VOLLEN HOOFDPRIJS** van f 48.000.-) die erop mocht vallen; storting voor 2 stuks f 2.50; voor 3 stuks f 3.50 en voor 5 stuks f 5.-. Onmiddellijke toezending van 't verlangde aantal nummers volgt, na ontvangst van postwissel, aangeteekenden brief of per Giro No. 206887 door de

Nationale Bank - Parklaan 65c - Haarlem

Een stuk, dat aan deze en volgende trekkingen deelneemt - dus een origineel stuk - kost f 15.-; er zijn zes trekkingen per jaar en geen nieten!

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevallenvverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

Bij Hoesten +

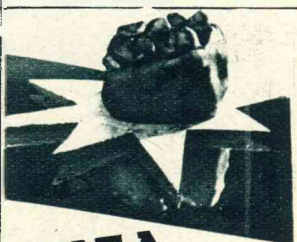
en ziek door gevatte koude, alsmede bij pijnen van velerlei aard, zullen een van de hieronder genoemde

Mijnhardt's Poeders

U spoedig helpen:
Mijnhardt's Hoestpoeders,
„ Griepoeders,
„ Rheumatiekpoeders,
„ Hoofdpijnpoeders,
„ Kiepijnpoeders,
„ Maagpoeders, enz.

Vraag Mijnhardt's Poeders

en zie toe dat de naam Mijnhardt op doos en poeders voorkomt. Prijs per poeder 8 ct. en per doos 45 ct. Verkrijgbaar bij Uw Drogist.

THEA

Roomachtige
nootvulling,
gecombineerd
met geroosterde
amandelen.

RINGERS

Let op den naam!

Nat en koud!

Dus nu NIVEA

En wel als voorzorg - alvorens U op straat gaat - gezicht en handen grondig inwrijven met Nivea. Uw huid wordt daardoor soepel en kan meer weerstand bieden. Weer en wind kunnen U niet meer deren. U krijgt dat frissche, gezonde, jeugdige uiterlijk, dat wij allen zoo gaarne bezitten.

Gebruik Nivea ook elken avond, om ruwe en gesprongen huid te voorkomen.

Tegen droge en springende huid over het geheele lichaam:

een geringe hoeveelheid Nivea-Olie, toegevoegd aan het warme bad!

Nivea in doozen en tuben 20-90 Ct.
Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 Ct.

Een overzicht op het landingsterrein tijdens de sensationele daling.

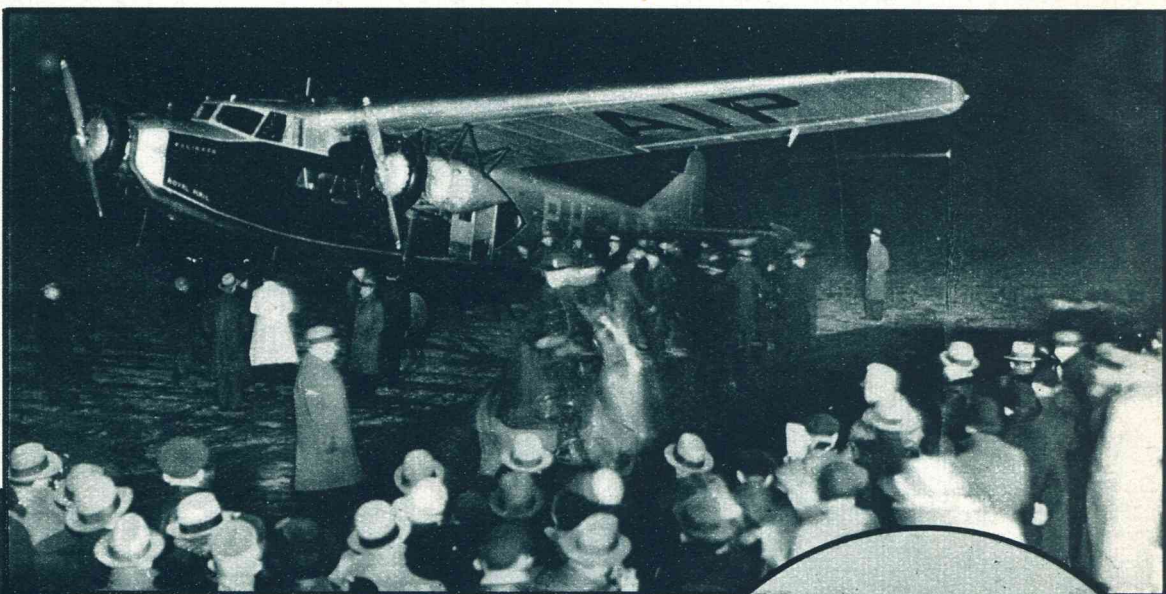
Nederland—Indië in honderd uren

De lange uren van wachten in de koude werden met gezang gekort.

Onmiddellijk na de landing.

Het plechtige moment van de overhandiging der ridderorden.

De twee teleurstellingen, veroorzaakt door de pech van den „Postjager” en door het niet vertrekken van „De Zilvermeeuw”, zijn wel volkomen teniet gedaan door de schitterende uit- en thuisvlucht van de „Pelikaan”. Toen in den vroegen, donkeren morgen van den 19en December de „Pelikaan” de lucht inging, had de vierkoppige bemanning tot taak op de snelst mogelijke wijze de Kerstpost van Nederland naar Indië te brengen. Aan deze opdracht heeft zij op schitterende wijze voldaan. In den tijd van honderd uur en enkele minuten is zij gevlogen van de lage landen aan de Noordzee naar ’t Rijk rond den evenaar. Een prestatie als nog niet met een gewoon K. L. M. postvliegtuig werd volbracht.

Geen rust hebben Smirnoff, Soer, Van Beukering en

Smirnoff na zijn gelukkige aankomst aan het ziekbed zijner weer herstellende echtgenoot.

Grosveld zich gegund. Zij hebben zich niet alleen grooten dank verworven van al degenen, die hun Kerstbrieven meegaven, en van hen die ze ontvingen, zij weten zich niet alleen bewonderd door heel 't Nederlandsche volk, maar zij hebben 't vliegwezen zelf met dezen unieken tocht een onschatbaren dienst bewezen. Immers nu is wel komen vast te staan, dat de route Amsterdam—Batavia door de lucht belangrijk kan worden verkort en dat wij in de toekomst op 'n nog snellere en betere verbinding tusschen 't moederland en de koloniën mogen rekenen.

Dat de retourvlucht in nagenoeg denzelfden tijd werd afgelegd (terwijl de Pelikaan nu beladen was met talloze heilwenschen voor het nieuwe jaar, grêtig verwacht door duizenden in ons land), is wellicht een nog grootschere prestatie dan de heenreis. Op den terugtocht had de K.L.M.-vogel met zware tegenwinden te kampen en eenig denkbeeld van de moeilijkheden, die zich op een dergelijke vlucht voordoen, heeft men kunnen krijgen bij de landing j.l. Zaterdag op Schiphol.

De duizenden, die dien avond te wachten stonden in een dichten mist en op een met sneeuw bedekt veld, hebben angstige oogenblikken beleefd. Het zich telkens verwijderend motorgeronk beduidde, dat de vliegers moeite hadden met landen. Toen dit eindelijk met behulp van het mistbaken was gebeurd, brak de spanning in eendeloze toejuichingen los. Van de officiële hulding behoeven wij niet te verhalen; zij ligt nog te versch in aller geheugen. Goed deed het te bemerken, dat de betekenis van de Pelikaan-vlucht door iedereen ten volle werd begrepen. Niet het minst door de brievenbestellers van Den Helder, die des nachts om drie uur de brieven nog rondbrachten. De geridderde Pelikaan-bemanning leve!

De Pelikaan-bemanning hoort de toespraken aan.

Van Beukering's verloofde tracht den onvermoeiden marconist weer op verhaal te brengen.

Smirnoff dankt voor de microfoon voor de huldebetuigingen en de sympathie.

Het echtpaar Soer op Oudejaarsavond aan het door Philips aangeboden radiotoestel.

DE POLIS

door

T. S. STRIBLING

Vervelend, vond Millway, dat je niet wist, hoe lang 'n kaars brandde. Door proefnemingen had hij ontdekt, dat geen twee kaarsen even lang duurden. Het exemplaar, dat nu onder de toonbank stond, tusschen de krullen en spaanders, die doorsopt waren met petroleum, kon in een half uur opbranden — maar het kon ook twee uren duren. Hij ging nog eens achter de toonbank, om voor de zooveelste maal naar de kaars en de hout-snippers te kijken. Hij had het liefste, dat de brand kort na middernacht uitbrak.

Toen hoorde Millway voetstappen, en snel draaide hij zich om. Het was de oude juffrouw Soars, om een pond soda. Terwijl Millway het met bevede handen afwoog, vroeg hij zich af, of zij de kaars zou kunnen zien, als zij zich over de toonbank heenboog. Hij gaf haar de soda, nam het geld aan, en zei zenuwachtig, dat het ontzettend lang droog bleef.

„Slecht voor de boeren — en gevaarlijk ook. Er is nog nooit zooveel brand geweest als den laatsten tijd.”

„Nee — er is gewoon geen blusschen aan,” zei de winkelier.

Hij bleef roerloos staan, met een bonzend hart, zich afvragend, of de oude vrouw iets bedoeld zou hebben met haar opmerking. Toen zij weg was, ging hij naar de plaats, waar zij gestaan had. Hij kon de kaars niet zien.

Hij begon aanstalten te maken, om den winkel te sluiten. Hij ging naar de olielamp, die aan den zolder hing, klom op een stoel en draaide de lamp uit. Hij kwam van den stoel af, liep op zijn teenen vlug achter de toonbank, hurkte neer, en streek een lucifer aan. Bevend bracht hij het vlammetje naar de pit van de kaars. Eindelijk brandde die, hij rook duidelijk de lucht van de talk.

Zenuwachtig kwam Millway overeind; hij keek voor 't laatst nog even naar de kaars, en bewoog zich toen met lange stille schreden van de toonbank naar de deur. Toen hij die opendeed, stond er een man vlak vóór hem in het halfduister.

De winkelier hield zijn adem in. Even dacht hij, dat het de veldwachter was; toen herkende hij, met nog grooter verslagenheid, L. F. Wilson, den verzekeringsagent van het dorp. De eerste seconden kon hij niets zeggen, toen bevochtigde hij zijn lippen om zich tegenover Wilson te verdedigen. Hij wou zeggen, dat hij niet anders kon, als hij niet failliet wou.

Wilson begon echter zelf te vertellen, dat hij hem net de lamp had zien uitdraaien, en toen had hij hard gelopen, om nog even een ons haverstrooballetjes voor zijn kinderen te koopen. Die hoestten.

Millway hield zich vast aan den knop van de deur.

„Wacht hier maar even,” zei hij. „Ik kan die balletjes zoo wel even geven — daar hoef ik de lamp niet voor op te steken. Een ons? Dat zijn er een stuk of twintig.”

De winkelier tastte naar de flesch met de balletjes, en hij keek schuins naar het schijnsel van de kaars onder de toonbank. Hij voelde, dat Wilson het zag. Wilson had dat boodschapje van die balletjes maar even gauw bedacht, om een beetje beter te kunnen kijken. Millway stopte een paar handen balletjes in den zak en bracht ze naar de deur. Het afscheid van den agent duurde nogal lang.

„Ik heb een andere assurantie-maatschappij genomen,” zei hij na een korte aarzeling. „Misschien wil je bij de Monarch een beetje hooger afsluiten?”

„Hooger afsluiten?” De winkelier vatte dit op als een wenk, dat Wilson het schijnsel van de kaars gezien had.

„Ja. Ik zal morgenochtend even aankomen, als je 't goed vindt, dan kan ik je voorraad voor de Monarch taxieren.”

Millway voelde een plotselinge aandrifft om te lachen.

„Goed, doe dat. Kom mijn voorraad morgenochtend maar taxieren.”

Zoodra Wilson weg was, week de vroolijkheid van Millway. Hij voelde, dat hij wijs deed, als hij terugging en de kaars uitblies. Wilson had het licht gezien. Maar het oude idee won. Millway ging naar huis en naar bed.

Sarah, zijn vrouw, sliep al, maar hij maakte haar wakker, en zij vroeg, waarom hij zoo onrustig was.

Maar Millway kon niet gaan slapen. Hij bleef klaar wakker, tot in zijn armen en beenen toe, en wachtte op de brandklok. Stille vulde het dorp. Zijn vrouw begon weer zachtjes te snorken. Toen zag hij, tusschen de gordijnen door, 'n zwak licht. Twee minuten later kwam het gelui van de brandklok.

Millway sprong op, schudde zijn vrouw wakker.

„Sarah! Sarah! Er is brand!”

Hij trok gauw wat kleeren aan en holde naar buiten.

Toen hij aan den hoek kwam, zag hij zijn winkel als een kolossale lantaarn vol vuur. Van alle kanten snelden er menschen met brandemmers toe, om het vuur te bestrijden. Toen zag de kapitein van de brandweer Millway. Hij kwam naar hem toe, het hoofd schuddend.

„Te ver weg, meneer Millway. Niets meer aan te doen. U bent toch verzekerd, hoop ik?”

„Ik — wel een beetje,” stotterde Millway, „maar lang niet hoog genoeg — misschien voor een derde van de waarde.”

Op dat moment stortte het dak in. Het heele dorp stond stil te kijken, terwijl die oude vijand der menschheid den winkel verwoestte.

Toen die geheel was uitgebrand liepen zij terug naar hun woningen, en hun harten klopten nog van het droeve vermaak, een brand bijgewoond te hebben.

Den volgende morgen ging Millway naar het kantoor van Wilson. Bij de deur bleef hij staan, zich afvragend, of hij zijn assurantie-geld zou krijgen, of naar de gevangenis zou gaan.

Wilson keerde zich om in zijn draaistoel en keek Millway met een somber gezicht aan.

„Zoo,” zei hij langzaam, „je komt zeker naar de uitkeering informeren?”

„Eh... j-ja, meneer Wilson. Ik verwacht natuurlijk...”

De verzekerings-agent schudde het hoofd.

„'t Spijt me erg, Millway. Je krijgt niets.”

„Ik — ik krijg niets?”

„Ik vind 't ellendig, 't je te moeten zeggen, Millway, maar — gisteravond, — toen ik met je praatte over mijn nieuwe maatschappij, de Monarch — enfin — mijn oude maatschappij, de Acme, is... failliet. Ik geloof niet, dat je iets los zult krijgen. Er zijn zoo'n massa gemeene schurken geweest, die hun eigen boeltje in brand hebben gestoken in deze moeilijke tijden, dat de Acme 't niet heeft kunnen houden. En de eerlijke menschen, zoals jij en ik, moeten er voor boeten!”

Rust in de Alpenhut.

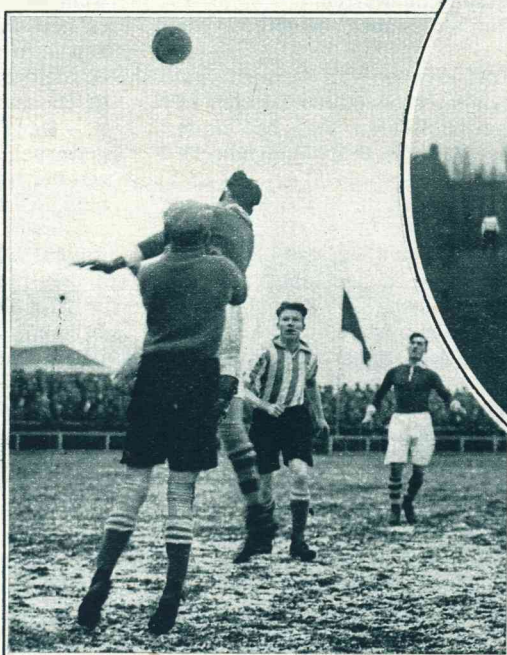

De match Middelburg-Longa met Kerstmis. Nog een spelmoment uit deze ontmoeting, welke de Zeeuwen op zoo fraaie wijze wisten te winnen

Bekende Zeeuwsche voetballers op de schaats. Geen voetbal, dan toch sport. Een aantal Zeeuwsche sportmannen, startklaar voor een flinken tocht.

Middelburg wint te Eindhoven met 2-0 van de club van dien naam. Kiekje uit deze belangrijke ontmoeting. De Zeeuwen in den aanval.

Middelburg op den goeden weg Een kiekje uit den wedstrijd, welken Middelburg met 3-1 van Longa won. Zondag j.l. wonnen de Middelburgers wederom en wel met 2-0 van Eindhoven.

SPORT VAN DE WEEK

De „Zesdaagen” van Brussel. Een kiekje achter de coulissen. Het Hollandsche koppel Slaats-Vluggen, dat zich in den aanvang van den strijd wist te onderscheiden.

Fotonieuws van de Brusselsche „Zesdaagsche”. Tijdens de neutrale uren doen de renners het kalmpjes aan.

Het Graf in de Potala

W elnu, ik zal je dan maar meenemen „Pride,” zwichtte kapitein Slade voor den aandrang van zijn vriend. „Maar dan onder uitdrukkelijk beding dat je me niet in moeilijkheden brengt met je films.”

„Mijn woord erop,” beloofde Pride.

De beide vrienden zaten in het officierscasino van Calcutta. Kapitein Slade zou binnen weinige dagen naar Lhasa vertrekken met een diplomatieke zending. En Pride was van meening dat hij de belangen van de Britsch-Indische Film-Compagnie al heel slecht behartigde, als hij deze gelegenheid niet te baat nam om een exclusief filmpje van het Thibetaansch binnenland te vervaardigen.

„Je mag je overigens gerust nog eens bedenken, Pride,” hernam Slade met lichten spot in zijn stem. „Je schijnt de gevaren licht te tellen, maar het kon wel eens blijken, dat je ze onderschat hebt. De lama's zijn uiterst wantrouwend. En ons verblijf in Lhasa valt juist samen met het Thibetaansch Nieuwjaar. Lhasa wemelt dan van Thibetanen uit het binnenland, en de aanblik van de heilige Potala maakt hen uiterst fanatiek.”

Pride knikte. „Maak je niet ongerust, ik zal voorzichtig zijn, Slade. Ofschoon ik werkelijk niet kan inzien welk gevaar ik zou kunnen lopen, als je me laat doorgaan voor je chauffeur.”

„Nee, in die hoedanigheid zal je niets overkomen,” verzekerde de kapitein. „Maar als je toeleg ontdekt wordt, ben je verloren. En dan hoef je niet te schuilen achter mijn diplomatieke onschendbaarheid, want die is van geen waarde voor overtreders van de strenge Thibetaansche wetten.”

„Ik zal er rekening mee houden en goed uitkijken, Slade,” beloofde Pride nogmaals.

Samen stelden zij het reisplan vast; tegen het invallen van de duisternis begaf Pride zich opgewekt naar huis. Vijf dagen later bevonden zij zich in den Dzjilepla-bergpas, de grens tusschen Sikkim en Boetan. Aan het einde van den pas werden zij opgewacht door eenige lama's, echt Mongoolsche typen, gehuld in een pij van ruwe yakstof.

Een hunner verwelkomde hen in onberispelijk Engelsch. Hij stelde zichzelf voor als hun geleider; Slade noodigde hem uit, bij hem in den grooten reisauto plaats te nemen. Pride zat achter het stuur. Op aanwijzing van den lama volgde hij den grooten karavaanweg naar Lhasa. Drie dagen lang reed hij door wpeste bergstreken en liefelijke dalen, schoon en exotisch als weinig andere streken der aarde. 's Nachts overnachtten zij in een der talrijke lamakloosters. Zij werden streng van de kloosterbevolking geïsoleerd, maar de ontvangst was overal zeer voorkomend en hartelijk.

Hun geleider sprak weinig gedurende de reis. Hij hield zich onledig met het draaien van zijn gebedsmolen, waaraan Slade zich voortdurend ergerde. Aan filmen viel voorloopig niet te denken, Pride was al blij als hij 's avonds eenige uren den tijd kreeg, om zijn indrukken met die van zijn vriend uit te wisselen. Slade was al eens meer met een zending in Lhasa geweest en hij wist er interessante bijzonderheden van te vertellen.

Den vierden dag bereikten zij Lhasa, het middelpunt van het mystieke denken en droomen der Thibetaansche bevolking en 't voornaamste brandpunt van hun geestelijk leven. Voor de geweldige opeenhooping van ellendige leemen hutten had Pride geen oog. Zijn blik werd geboeid door een reeks gebouwen van witte bergsteen, die den geheelen omtrek domineerden.

De lama liet even stoppen. „De Potala, het paleis van den Pantsjen Rinpotsje,” legde hij vriendelijk uit.

Pride wierp Slade een vragenden blik toe.

Slade glimlachte om zijn onnoozel gezicht. „In de Potala woont de Dalaï Lama, de heerscher van Thibet,” verduidelijkte hij. „Zijn titel is heilige meester. De Potala is tempel, klooster en paleis tegelijk.”

Pride had er een lief ding voor gegeven, als hij er een opname van had kunnen maken. Maar hij vreesde dat dit gelijk zou staan met zelfmoord, zoo vol geheimzinnige gevaren kwam het land hem voor.

De lama wees hun het Tasji-Loenpoklooster aan als verblijf. Het was even buiten Lhasa gelegen en bood een somberen aanblik, evenals alle andere kloosters. De gevangenisachtige indruk werd alleen weggenomen door het groote aantal gebedsvaantjes, die op de muren en de daken waren aangebracht.

Slade en Pride kregen ieder een kamer in den buitenombouw. Het waren echte kloostergewelven, waaraan men den somberen indruk had ontnomen door de muren en den vloer te bedekken met tapijten van yakstof. Een tafel, een stoel en een rustbed van schapehuiden maakten het meubilair uit.

„Een schitterend verblijf voor den vertegenwoordiger van de Britsche regeering,” hoorde Pride, toen hij alles kritisch bekeken had.

„En toch heeft de Dalaï Lama het nauwelijks beter,” lachte Slade. „Hij weet evenmin van modern comfort als een os van wolkenkrabbers. Je moet niet vergeten dat de Westersche beschaving hier eeuwenlang geweerd is. Zelfs nu heeft zij hier nog geen vasten voet. Bovendien heeft het land een monnikenregeering, een toonbeeld van eenvoud en soberheid.”

„Een beroerd land, maar machtig interessant,” vond Pride. Hij wierp een blik door het kleine venster en wendde zich met een levendig gebaar tot zijn vriend. „Zeg, wat beteekenen toch al die vaandels en wimpels? Ik heb er meer geteld dan hutten of mensen onderweg.”

Slade lachte. „Zie je er geen figuren op staan, Pride? Dat zijn de zes letterteekens van het „Om mani padme hum,” het eenige Thibetaansche gebed. Ze hebben er een waren cultus van gemaakt. De wind zendt het door 't gewapper van de vaantjes op tot voor Bhoedda's troon en de gebedsmolens draaien het milliarden malen per dag rond. Als je je oogen den kost geeft, zal je wel

door

JOHN D. CLAVERTEN

meer dingen zien die je bespottelijk lijken. Van onmenschelijk wreede toestanden zwijg ik maar.”

De komst van een lama maakte een einde aan het gesprek. „Sir, de Tasji Lama zou u gaarne ontvangen,” sprak hij met een diepe buiging. Hij trok zich in de

kloostergang terug om te wachten; en Slade bracht inderhaast zijn toilet in orde.

„De Tasji Lama is de voornaamste hoogwaardigheidsbekleeder in Thibet, zooiets als bij ons de minister-president,” legde hij Pride uit. „De Engelsche voorstellen moeten eerst aan hem worden voorgelegd.”

Hij sprak op gedempten toon, die Pride waarschuwde voorzichtig te zijn met zijn uitlatingen.

„Ik hoop dat het je gelukt vergunning te krijgen om ons vrij te bewegen, Slade. Anders komt er van het doel van mijn reis niets terecht,” zei Pride.

Slade beloofde zijn best te doen. Hij volgde den lama en keerde eerst een uur later terug. „In orde, overmorgen zal de Dalaï Lama mij ontvangen,” zei hij opgewekt. „Met de vergunning is het in orde. Wij mogen vrij rondtoeren en loopen, maar Lhasa en het inwendige van dit klooster zijn taboe. Je hebt dus je zin, morgen kan je filmen zooveel je wilt, als je 't maar heel voorzichtig doet.”

Den volgenden dag maakten zij een ruim gebruik van de verleende vergunning. Slade stuurde den auto en Pride zocht de plekjes uit voor zijn opnamen. Overal waar hij er gelegenheid voor kreeg, draaide hij ijverig aan den zwengel. De oogst viel mee en Pride keerde tevreden in het klooster terug.

Een tweetal lama's begeleidde hen den volgenden dag naar de Potala. De wegen en straten in en om Lhasa, die dien naam ternauwernood verdienden, wemelden van in pelzen gehulde mannen en vrouwen. Zij waren van de bergen en het land gekomen om aan de Losarfeesten deel te nemen; waar Pride met zijn auto verscheen, gingen zij bijna onwillig opzij. Buiten de muren blaatten en loieden duizenden stuks schapen en hoornvee, die gedurende de feesten op de enorme binnenplaats van de Potala gezegd zouden worden.

De groote poort van 't paleis werd bij de nadering van den auto wijd opengegoorpen. Pride reed een groote binnenplaats op en bracht den wagen voor een der bijgebouwen tot stilstand. De lama's stapten uit en gingen Slade voor naar het hoofgebouw.

Pride keek hen na. Hij zag de lama's plotseling stilstaan en naar hem omkijken. Een hunner fluisterde den ander iets toe en schudde het hoofd. De andere monnik scheen besluiteloos, doch plotseling haalde hij de schouders op en liep door. Pride schonk weinig aandacht aan die belangstelling voor zijn persoon. Vanuit den auto bespiedde hij de talrijke vensternissen van 't hooge paleis. Nergens vertoonde zich een gelaat. Ook op de binnenplaats liet zich niemand zien, alleen bij de poort stond een lama. De man draaide ijverig zijn gebedsmolen en schonk hem niet de minste aandacht.

Pride haalde 'n zakcamera te voorschijn. Half verdekt achter den auto opgesteld, maakte hij vlug een paar opnamen. Het wachten duurde lang en uit verveling wandelde hij wat op en neer. Voor een laag gebouw, zonder deuren of vensters, bleef hij staan. Een smal poortje gaf toegang tot 't inwendige.

Hij staarde in een lange, schemerige gang. Ook hier ontbraken deuren en vensters. Alleen waren er links en rechts in de muren gleuven aangebracht, op een onderlingen afstand van ongeveer twee meter. Deze zonderlinge binnenbouw wekte Pride's nieuwsgierigheid. Op zijn teenen betrad hij de gang. Hij hoorde een geruisch als van langzaam stroomend water. En daarboven uit nu en dan een zwak grompelp. Het rook er afschuwelijk.

Vermoedelijk een soort tempel, meende Pride. Bevreesd dat men hem betrappen zou, wilde hij naar de binnenplaats terugkeeren, toen er een rauwe, langgerekte kreet door de gang weerklonk. Het drong gedempt tot hem door en toch klonk het zoo angstwekkend, dat hem een huivering langs den rug liep.

Plotseling hield hij den adem in. Er drongen een paar woorden tot hem door. . . . Engelsche woorden.

„Wat is daar aan de hand? Hallo!”

De stem verloor zich in een onverstaanbaar gekrijsch. Pride was bleek geworden. Was hier een Engelschman aanwezig? En waar kwam die stem vandaan? . . . Hij keek scherp uit, maar hij ontdekte niets dan gleuven. Plotseling herinnerde hij zich waar hij was. Men mocht hem hier niet ontdekken, anders bracht hij Slade in moeilijkheden.

Haastig liep hij de gang uit. Een vluchtige blik in het rond stelde hem gerust, op de binnenplaats liet zich niemand zien. Toch waagde hij het niet meer de gang in te gaan. Ongeduldig wachtte hij op Slade. Deze verscheen spoedig, opgewekt lachend. Blijkbaar verliep zijn zending tot zijn volle tevredenheid.

Pride kon ternauwernood het zwijgen bewaren. Zoodra zij in het Tasji-Loenpoklooster waren teruggekeerd, volgde hij zijn vriend naar diens kamer.

„Slade, weet je wat dat voor 'n gebouw is, waar ik den wagen voor had neergezet?” vroeg hij opgewonden.

Slade begon te lachen. „Oh, hebben ze je dan toch gezegd dat je je daar niet mocht ophouden?” vroeg hij. „De lama's dulden daar geen oningewijden.”

„Nee, ze hebben me niets gezegd, ik wil het alleen maar weten,” antwoordde Pride driftig.

Slade keek hem verwonderd aan. „Wel, als je je ervoor interesseert, kerel, kan ik je toevallig inlichten. De lama's noemen dat gebouw het Huis van het Verborgene Leven. Er huist een soort contemplatieve orde van het Lamaïsme. Zij, die neiging voelen voor een beschouwende leven en inkeer, laten er zich levend inmetzellen.”

Pride keek hem verbijsterd aan. „Inmetzellen? Bedoel je, dat zij nooit meer? . . .” Zijn stem sloeg over en Slade knikte.

„Juist, dat bedoel ik. Zij komen pas uit hun cellen, als zij hun gerst en olie niet meer aannemen door de gleuf. Dat is een bewijs, dat zij dood zijn. De gang wordt dan opengebroken en het lijk begraven. En de cel blijft leeg, totdat er weer een nieuwe candidaat komt. Ik heb al eens van 'n ouden lama vernomen dat er gegadigden in overvloed zijn. Bijna alle kloosters, ook de vrouwenkloosters, hebben die cellen in den buitenmuur.”

Pride bleef hem sprakeloos aanstaren en Slade ging ernstig voort. „'t Is geen sprookje wat ik je vertel, Pride. Toen Sven Hedin in 1907 Thibet bezocht, was hij er toevallig getuige van dat zoo'n cel werd opengebroken. De bewoner was echter nog niet dood, hij had slechts een paar dagen bewusteloos gelegen. De man kwam bij in de buitenlucht. Hij had vijftig jaar in die cel doorgebracht. Zijn kleeren waren allang verteerd en hij was geheel kromgegroeid in die kleine ruimte. Hij was overdekt met zweren en hij had het uiterlijk van een dier. Toen men hem in het daglicht bracht, werd hij blind...”

Pride greep hem plotseling bij den arm. „Is het mogelijk, dat daar een Engelschman ingemetseld zit?” vroeg hij schor.

„Een Engelschman?” bracht Slade verbluft uit.

Pride knikte zeer nadrukkelijk. „Toen jij zoo lang wegbleef, ben ik de gang van dat gebouw een paar passen ingegaan. Er klonk geschreeuw en een woedende stem. Toen nog een schreeuw en alles was weer stil.”

Slade keek hem peinzend aan. Plotseling schudde hij het hoofd. „Nee, je vergist je, een Engelschman kan het onmogelijk zijn. Je vergeet dat ook heel veel lama's Engelsch spreken. Geen Engelschman zal toch zoo krankzinnig zijn om zich levend te laten begraven? Dat ruischen, dat je hoorde, wordt veroorzaakt door een stroomend beekje, dat door alle cellen heenloopt.”

Pride's opgewondenheid bedaarde, Slade's verklaring kwam hem zeer aannemelijk voor. Aan een zoo eenvoudige oplossing van wat hem eerst een vreeselijk raadsel leek, had hij nog geen oogenblik gedacht.

„Je zult wel gelijk hebben,” gaf hij toe. „'t Was eigenlijk idioot om te veronderstellen, dat daar een Engelschman zat. Maar de taal was zoo typisch Londensch, dat ik gezworen zou hebben iemand uit de Londensche havens te hooren.”

Slade schudde nogmaals het hoofd. „Je moet je vergist hebben,” hield hij vol.

Zij spraken niet meer over het voorval. Maar tot Pride's groote verrassing kwam Slade er den volgende morgen zelf op terug.

„Hoor eens, Pride, was je werkelijk overtuigd plat Londensch te hooren in dat graf der levenden?”

„Verdraaid, ik meen het,” antwoordde Pride beslist. „Waarom vraag je dat?”

Slade fronsde het voorhoofd. „Ik stel voorop dat het onzin is, te veronderstellen dat er een Engelschman in het Huis van het Verborgene Leven is en toch laat de gedachte eraan me niet meer los,” antwoordde hij min of meer bedrukt.

„Wel, wie belet je ernaar te informeren?” vroeg Pride.

Slade maakte een beweging van schrik. „Ik zou het niet graag vragen, dat zou wantrouwen wekken. Bovendien is het zoo goed als zeker dat ik geen, of hoogstens een onbevredigend antwoord zou krijgen.”

„Wel, wat wil je dan?” vroeg Pride. Hij was de stem evenmin vergeten, maar Slade's verklaring had hem bevredigd en daarom had hij zich niet langer ongerust gemaakt.

Slade bewoog zich onrustig. „Ik had graag absolute zekerheid,” antwoordde hij. „En nu denk ik over een middel na om me die te verschaffen.”

Pride keek ernstig. Als Slade begon te twifelen, was er reden om ongerust te zijn. „Het lijkt me nogal eenvoudig om er achter te komen,” begon hij. „Als de kans van gisteren me weer geboden wordt, zou ik een onderzoek kunnen instellen.”

„Maar dat is gevaarlijk,” herinnerde Slade hem op ernstigen toon.

Pride haalde de schouders op. „Hm, het gevaar lijkt me niet zoo heel groot. Ik kan altijd onwetendheid met het verbod voorwenden, als ik in die gang gesnapt wordt. Goed beschouwd is me niets verboden. En zou ik in moeilijkheden komen... wel, dan ben jij er toch nog? Je hebt toch wel eenigen invloed?”

„Persoonlijken invloed slechts weinig,” antwoordde Slade. „Het eenige wapen dat ik in handen heb, is het ontwerp-verdrag van het gouvernement. In vertrouwen wil ik je wel zeggen, dat dit aan Thibet groote staatkundige en economische voordeelen biedt. En als ik die in de weegschaal doe wanneer je met moeilijkheden wordt bedreigd, zullen ze misschien verstandig genoeg zijn, om een overtreding van hun wetten door de vingers te zien. Vóór alles echter behoort ik je te vragen, of je bereid bent iets te wagen.”

„Maar natuurlijk,” antwoordde Pride vol vuur. „En als ik dezelfde kans krijg als gisteren, voorzie ik weinig moeilijkheden.”

„Dat zullen we moeten afwachten,” merkte Slade op. „Om half twaalf zou ik opnieuw door den Dalaï Lama ontvangen worden. Je rijdt eenvoudig op de binnenplaats door tot voor het Huis van het Verborgene Leven. We moeten dan maar afwachten of ze er iets van zeggen. Maar wees in elk geval voorzichtig, Pride, ik zou het niet graag op mijn verantwoording hebben, dat je iets ernstigs overkwam.”

„Laat de zorg voor mijn huid maar gerust aan mij over,” lachte Pride. „Als ik gesnapt word, speel ik den onnoozele. Ik zal me uitputten in verontschuldigen en het resultaat zal je bewijzen, welk een schitterende diplomatieke talenten ik heb.”

Slade lachte en Pride begaf zich naar de binnenplaats om den auto na te zien. Een uur later waren zij op weg naar de Potala. Pride reed den wagen tot vlak voor het Huis van het Verborgene Leven. Niemand maakte er aanmerking op; klaarblijkelijk vreesde men geen spionage van een bediende van 'n Engelschen diplomatieken zendeling. Slade verdween in de Potala. Bij de poort van de binnenplaats stond thans een soldaat op post, met een geweer in den arm.

De man schonk hem geen aandacht, maar toch durfde Pride het niet te wagen het geheimzinnige gebouw in te gaan. Tot zijn groote verlichting verscheen weldra de lama van den vorigen dag. Hij zette zich neer bij de poort en de soldaat verdween in het paleis.

Pride wierp ongezien een scherp blik op de vensters. Niemand liet zich zien en evenals den vorigen dag liep hij even heen en weer. Slenterend verdween hij in het poortje...

In de lange gang was niemand te zien. Pride handelde bliksemsnel. Hij liep een meter of zes de gang in en liet een krachtig „Hulloh” hooren in plat-Londensch dialect. Er klonk een gemompel en daarboven uit een doffe kreet.

„Hulloh,” riep hij nogmaals. De echo van zijn stem was nog niet verklonken, toen zijn roep reeds beantwoord werd.

„Hulloh, hier! Hier!” werd er driftig geschreeuwd.

Pride kreeg plotseling een gevoel alsof hij gewurgd werd. Hij wist het nu zeker, er zat een Engelschman in een van deze graven. Hij boog zich voor de gleuf, waaruit hij dacht dat het geluid gekomen was. Een ondraaglijke reuk deed hem snel het hoofd terugtrekken.

„Hulloh,” herhaalde hij zachtjes. Er kwam geen antwoord en hij liep vlug naar de volgende cel. „Hulloh,” riep hij nogmaals.

„Hulloh,” klonk het gesmoord terug. „Wie is daar?”

Pride haalde hijgend adem. Zijn gewone kalmte dreigde hem in den steek te laten en hij moest zich geweld aandoen om zich te beheerschen. „Ik ben een Engelschman...” bracht hij met verstikte stem uit.

Uit de cel klonk een wilde kreet. „Ook gevangen?” vroeg de onbekende.

Pride werd wild van opwindning. Hier zat een Engelschman ingemetseld. Niet vrijwillig, maar als gevangene...

„Nee!” viel hij schor uit. „Er is een Engelsche officier bij den Dalaï Lama op bezoek. Ik ben zijn chauffeur. Vlug, vlug, geef me antwoord, ik zal voor je doen wat ik kan. Wie ben je, hoe kom je hier?”

Optimistisch het nieuwe jaar in.

Huidaandoeningen

WAAROM NOG
LANGER LIJDEN?

Waarom heele nachten wakker liggen, terwijl het D.D.D. Recept tegen Huidaandoeningen, Ekzeem, Dauw-worm, Oper Beenen, Zweren, de ondragelijke jeuk in enkele seconden doet bedaren en U van de folterende pijnen verlost?

„Bij de eerste bevochtiging verdween de jeuk” schrijft de Heer J. W. M. te Haarlem. „Ik heb veel zalf en smeersels gebruikt, maar eerst nu ik D.D.D. heb is mijn Ekzeem na vijf jaar lijden sterk aan het verbeteren.”

D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die onmiddellijk diep in de huidporiën doordringt en daar de ziektekiemen doodt.

Flacons à f 0.75 en f 2.50 bij Apoth. en Drogisten.

B 21

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

„Ik was er zoo erg aan toe, dat builen als zakjes aan mijn oogen hingen en ik niet kon kijken. De jeuk en branderigheid waren ondragelijk. Met D.D.D. werd in 3 dagen mijn gezicht beter zonder dat ook maar één schilferje achterbleef.”
Mej. Y. M. L. te Heerenveen.

Hier is Sicksesz

dezelfde kwaliteit, maar de prijs lager.

Kwaliteit gehandhaafd!
Daarom meer dan ooit:
Wie
over reepen praat,
bedoelt: Sicksesz!

SICKESZ' oud model 10 CTS. REEP (goud etiket) VOORTAAN 5 CTS.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Voor onze Lezeressen!

Wij vestigen er de aandacht op, dat de PATRONEN, die in ons blad zijn afgebeeld en nog zullen worden, benevens de handleiding, verkrijgbaar zijn aan een onzer kantoren, ook bij telefonische bestelling, zoomede door bemiddeling van onze bezorgers en agenten!
Ook van de overige, in ons mode-album „WINTERWEELDE” voorkomende modellen zijn, na bestelling, patronen aan onze kantoren verkrijgbaar.

De prijzen der patronen zijn:

Voor Rokken, Blouses,
kleine Avondjasjes en
Kinderkleeding **20 cents**

Voor Mantels
en Japonnen **35 cents**

N.B. De voorraad van ons schitterend album „Winterweelde” is nagenoeg uitgeput. Wie zich derhalve dit kostelijk bezit nog verzekeren wil, schaffe het zoo spoedig mogelijk aan. U weet dat 't, als premie voor onze abonne's, voor slechts 50 cents, verkrijgbaar is bij onze bezorgers, agenten of op onze kantoren.

NASSAUPEL 1 - HAARLEM

T. O. V. I. D. O., de mandolineclub der C. M. J. V. te Ierseke, heeft onder leiding van mej. Koning in haar korte bestaan reeds belangrijke prestaties geleverd.

De Chr. School te Gapinge herdacht zijn 25 jarig bestaan. Hierboven het bestuur v.l.n.r. zittend de heeren: W. Vos, penningmeester, J. K. Verhulst, secretaris, J. Louwerse, voorzitter, S. Simonse, vice-voorzitter, J. Versluis. Staande v.l.n.r. de heeren: M. Arendse, L. Oranje, hoofdonderwijzer, mejuffr. Oldeman, handwerkonderwijzeres, H. G. Boer, onderwijzer, A. Maas.

Te Wemeldinge werd ten bate van het Crisis-Comité in de Kerstweek 'n aardige bazar gehouden, die groote belangstelling trok.

De konijnenfokkersvereniging „Ons Belang” te Oostburg vierde dezer dagen haar 1e lustrium. Foto van het bestuur.

Op het Kruiningsche Raadhuys werd op 27 December de opperwachtmeesterbrigade-commandant der Koninklijke Marechaussée te Hansweert, de heer A. Fenijn, hartelijk gehuldigd bij zijn afscheid. Met ingang van 1 Januari gaat de heer Fenijn van zijn pensioen genieten.

Die leelijke vetpuistjes kunt U wegvegen

wanneer U ze even behandeld hebt met het meest eenvoudige, natuurlijke middel: Radox. Geen pijnlijk en gevaarlijk uitknippen meer. Met deze gemakkelijke Radox-methode kunt U de vetpuistjes onmiddellijk en volkomen verwijderen. U mengt daartoe een theelepel Radox in een glas goed warm water en bet de aangetaste plekken hiermede gedurende eenige minuten. Droog nu af met een zachte handdoek en U kunt de vetworpjes eenvoudig wegeven. Gebruik hierna wat goede cold cream. Zorg dan, dat de vetworpjes voor goed wegblijven door voortaan steeds wanneer ge Uw gezicht wast, wat Radox door het water te mengen. Radox voegt aan het waschwater een hoeveelheid zuurstof toe, welke door de huidporiën dringt en deze grondig reinigt. En die zuiverende, geneeskrachtige zuurstof maakt het ontstaan van huidontsteking als vetworpjes, puistjes, uitgezette poriën etc. verder onmogelijk. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 75 cts. per pak (omzetbelasting inbegrepen)

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209 Amsterdam-C.

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

BOOM'S MAAGPOEDER

Alleen echt met den naam BOOM.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct

Er kwam geen antwoord; de gevangene snikte luid. Pride werd er koud van, en in zijn radeloosheid sloeg hij wild tegen den ruwen muur. De gevangene kwam het eerst tot bedaren. Met horten en stooten gaf hij onsamenhangende inlichtingen.

„Ik ben Albert Burdock van Plumstead.... Kirkham Street.... Leeft mijn moeder nog?... Vraag naar captain Barrett van het 4e Main Guards.... ik ben van Poena.... ik zit zeven jaar hier, nee acht jaar.... ach, ik weet het niet.... zeg dat ik soms gek ben.... eerst heb ik in het Na-chungklooster gezeten.... u weet, bij de grens.... vraag naar Barrett van het vierde Main Guards, hij weet alles....”

De stem uit het graf sloeg over van opwindend. Pride trachtte naar binnen te kijken, maar de gleuf was smal en heel diep en hij staarde als op een donker doek.

„Wacht even, ik moet gaan zien of er geen onraad is,” zei hij haastig. „Als ik soms niet terug kom, hoef je je niet ongerust te maken. Er zal voor gezorgd worden dat je vrij komt. Denk erom: niets meer zeggen, voor je me hoort vragen. Houd je goed, houd je goed.”

Pride liep de gang uit. Hij telde de gleuven — achter de vijfde aan den linkerkant zat de gevangene. Sloffende schreden op de binnenplaats waar schuwden hem dat er gevaar naderde. Hij verbleekte, maar behield zijn tegenwoordigheid van geest. In plaats van de poort uit te gaan, bleef hij 'n halven meter voor den uitgang staan, in een houding, die den indruk moest wekken dat hij in een beschouwing van de gang verdiept was.

Achter zich hoorde hij plotseling een zachten kreet. Hij wendde zich kalm om en staarde in de verschrikte oogen van den lama die de poort bewaakte.

„Wat doet u hier?” vroeg de man barsch.

Pride keek heel verwonderd. „Ik kijk, sir,” antwoordde hij beleefd. En glimlachend vervolgde hij: „Wat een gek gebouw is dat hier, sir; geen enkele deur of venster. Ik begrijp niet hoe iemand hier binnen kan komen.”

Zijn onschuldige opmerkingen overtuigden den lama blijkbaar nog niet van zijn goede bedoelingen. Hij keek hem scherp onderzoekend aan, maar Pride gaf niet het minste blijk van verwarring. Wel begonnen zijn handen te jeuken. De gedachte aan het vreeselijke lot waartoe men Albert Burdock veroordeeld had, wekte 'n schier onbedwingbaren lust om zijn vuisten te planten in dat Mongoolsche gezicht. Pride beheerschte zich echter en speelde de comédie voortreffelijk verder. De lama staarde hem nog steeds aan en gaf geen antwoord. Beleefd vroeg Pride: „Dit is zeker een badhuis, sir? Ik hoor duidelijk water ruischen.”

De lama scheen eindelijk van zijn onschuld overtuigd. „Dit is een verboden plaats voor vreemdelingen,” viel hij barsch uit. „U moet heengaan en den wagen bij de poort zetten.”

Pride keek verbluft. „Oh.... verboden plaats.... het spijt me, dat wist ik niet, sir....”

Met een verbeterd glimlach reed hij den auto achteruit. Hij verliet de cabine en begon op en neer te loopen voor de poort, blijkbaar tot ergernis van den lama. De komst van Slade maakte een eind aan het ongeduldig wachten. In snelle vaart reed hij den auto naar het Tasji-Loenpoklooster.

„En?” vroeg Slade haastig, toen zij alleen waren.

„Een Engelsman, Albert Burdock van het 4e Main Guards,” antwoordde Pride zenuwachtig.

Slade sprong driftig op. „Je bent gek, Burdock is dood; verongelukt in het grensgebergte,” viel hij uit. „In de kazerne in Poena is een gedenksteen voor hem opgericht. Hij was acht jaar geleden met Barrett op grenspatrouille. Tijdens de rust trok hij het gebergte in om een steenbok te schieten. Bij een poging om het aangeschoten dier uit een kloof te halen, stortte hij naar beneden.”

Hij keek Pride aan alsof hij meende dat deze krankzinnig geworden was. Maar Pride hief bezwerend de handen op. „'t Is Burdock, hij heeft me zelfs zijn adres in Londen genoemd. Hij beriep zich op captain Barrett. En hij vroeg of zijn moeder nog leefde. Wie beweert dat hij verongelukt is? Hebben zijn kameraden het gezien?”

Slade schudde driftig het hoofd. „Zijn kameraden niet, maar eenige lama's van 't Na-chungklooster waren er ooggetuigen van. Zij hebben zelfs nog moeite gedaan om in de kloof af te dalen, maar het was levensgevaarlijk.”

„Dan hebben zij een ellendige comédie op touw gezet!” riep Pride op luiden toon uit. Slade's verschrikt gebaar in de richting van de gang begrip, ging hij zachter voort: „Een comédie, Slade. Burdock heeft eerst in het Na-chungklooster gevangen gezeten en later heeft men hem levend ingemetseld. Maar wat is het doel geweest van die misdaad?”

„Dat zullen we dezen middag nog vernemen,” antwoordde Slade grimmig. „Om drie uur word ik opnieuw in de Potala verwacht voor een conferentie; de Dalaï Lama zet haast achter het verdrag. Maar voor ik me bereid verklaar verder te onderhandelen, zal ik eerst de heeren eens ter verantwoording roepen.”

Kapitein Slade twijfelde nu niet langer meer aan de identiteit van den gevangene. Diens mededeelingen waren zoo positief, dat hij ze wel als juist moest aannemen. Er verstrekten eenige uren onder opgewonden beschouwingen. Slade zocht naar een uitweg om de zaak tot een oplossing te brengen zonder zijn zending schade te doen. En Pride verdiepte zich in de vraag, wat er gebeuren moest als de Thibetaansche autoriteiten weigerden den ongelukkigen gevangene in vrijheid te stellen.

Voor zij zich naar de Potala begaven, bespraken zij hun gedragslijn. Slade zou naar waarheid verklaren, dat Pride den gevangene toevallig ontdekt had. Niemand had Pride verboden zich vrij te bewegen en daarom kon hem zijn nieuwsgierigheid niet zwaar aangerekend worden. En overigens vertrouwde Slade op zijn bijzondere positie, om de geschiedenis tot een bevredigende oplossing te brengen.

De rit naar de Potala werd zwijgend afgelegd. Beiden hadden hun revolver bij zich gestoken. Maar Slade noch Pride verwachtte succes van gewelddadig verzet, als het tot een botsing met de soldaten mocht komen.

De lama bij de poort was nu voorzichtiger. Hij wees Pride de plaats aan waar hij moest blijven staan en hield hem voortdurend in het oog. Pride moest

er om lachen. „Wacht maar, heer, binnen enkele uren zal je nog iets anders beleven,” grijnsde hij. Zoowel Slade als hij hadden op uren gerekend om Burdock's invrijheidstelling te bewerken, maar er was ternauwernood een kwartier mee gemoed.

Plotseling werd de deur van de Potala opengeworpen. Slade kwam de binnenplaats op, driftig en zeer opgewonden. Twee lama's en een paar soldaten volgden hem. De laatsten droegen werktuigen: hamers, boren en steenzagen van Westersch fabrikaat. Slade wenkte Pride naderbij te komen.

„Kom mee, we hebben dat menschenleven aan jou te danken,” zei hij met heesche stem.

Pride volgde den kleinen stoet. Maar in de gang van het Huis van het Verborgene Leven trok Slade zich terug. „Toe, Pride, ga jij Burdock zijn vrijheid aankondigen, ik geloof niet dat ik ertoe in staat ben. En kom dan hier op de binnenplaats — het stinkt daar afschuwelijk.”

Pride liep de gang in. „Hulloh, Burdock,” riep hij door de gleuf van de vijfde cel.

Er klonk een wilde kreet. „Hulloh, bent u daar weer?” vroeg de ongelukkige met een verstikte stem.

Pride slikte eens. „Ja, hier zijn we, ook kapitein Slade,” antwoordde Pride. „U hoeft niet langer ongerust te zijn; u zult spoedig in vrijheid zijn.”

De gevangene begon wild te snikken. En daartusschen door klonk zijn smeekende stem. „Is het waar, sir.... werkelijk waar?... Ik kan het niet gelooven.... u zegt het toch niet om mij moed te geven voor een paar dagen?”

„Nee, nee, u komt vrij. Misschien vanmiddag nog.... dadelijk. En u gaat met ons mee naar Calcutta.... Kijk eens, daar komen de soldaten al om u uit te zagen.... nog maar een uurtje misschien.... houd je goed, Burdock....”

Het snikken in het gepleisterde graf ging over in een zenuwachtige huilbui. De soldaten sloegen hun boren in den muur om den sluitsteen te kunnen uitzagen. Pride trad diep ontroerd terug. Op de binnenplaats wachtte Slade hem op.

„Kom mee, we zullen hier wat op en neer loopen, ik kan niet blijven staan van ongeduld,” verzocht hij.

Wandelend bracht hij Pride op de hoogte. Met een stem die oversloeg van opwindend en in afgebroken zinnen. „De geschiedenis is spoedig opgehelderd, Pride. Burdock heeft onwetend een misdrijf begaan op Thibetaansch grondgebied. Hij kwam in de eerste plaats zonder vergunning in het land en ten tweede doodde hij een dier op den grond, die aan het Na-chungklooster toebehoorde. Dat grondgebied is heilig en zelfs het kleinste dier vindt er bescherming.”

„Maar een mensch veroordeelen zij tot een langzamen marteldood,” barstte Pride verontwaardigd los.

Slade maakte een afwerend gebaar. „Laat me even uitspreken, Pride. Burdock had zich dus schuldig gemaakt aan een zware overtreding. De lama's wilden hem meenemen naar hun klooster. Vergeet niet dat hij zich gewapend in een vreemd land bevond. Alles zou misschien met een sissers afgeloopen zijn, als Burdock gewillig was meegegaan. Maar hij verzette zich en schoot een lama neer. Per ongeluk weliswaar, zooals de lama's erkenden, maar het feit bleef niettemin bestaan. Toen werd hij overweldigd door Thibetaansche soldaten en in het Na-chungklooster opgesloten. Men strooide het gerucht rond dat hij verongelukt was, omdat de lama's bevroesd waren dat hij in ons land zijn straf zou ontgaan.”

Een jaar geleden waagde Burdock een poging tot ontvluchting. Dat was zijn goed recht. Maar ongelukkig greep hij den lama die hem bewaakte wat al te hardhandig aan. En toen deze ontzet werd, kende men geen genade meer; Burdock werd naar de Potala overgebracht. Volgens de uitspraak van den Dalaï Lama, om te boeten voor zijn schuld en om tot inkeer te komen. — Dat is Burdock's geschiedenis.”

Pride was kalm geworden. Hij dacht over de schuldvraag na. Maar Slade wekte hem op uit zijn gepeins. „De Dalaï Lama schrok, toen ik hem vertelde dat wij op de hoogte waren van Burdock's aanwezigheid. Hij weigerde hem in vrijheid te stellen en hij gaf niet eer toe, voor ik hem dreigde met Englands wraak en het afbreken der betrekkingen. Ik heb een kwaad kwartiertje doorgemaakt, maar nu is de vriendschappelijke verhouding weer hersteld....”

Een zwakke kreet uit het Huis van het Verborgene Leven onderbrak hem. Haastig liepen zij de donkere gang in. Op een bed van schapenvachten lag een uitgeteerde gestalte: Burdock. Hij was gehuld in een bevuilde en gescheurde lamapij. Zijn beenderig gelaat en zijn voeten waren overdekt met zweren, zijn oogen waren ontstoken en zijn haar was vergrijsd, hoewel hij hoogstens twee en dertig jaren telde.

Slade en Pride blikten met betraande oogen op hem neer. Maar spoedig wendden zij zich af; de aanblik van den ongelukkige vervulde hen met fysieke en morele walging.

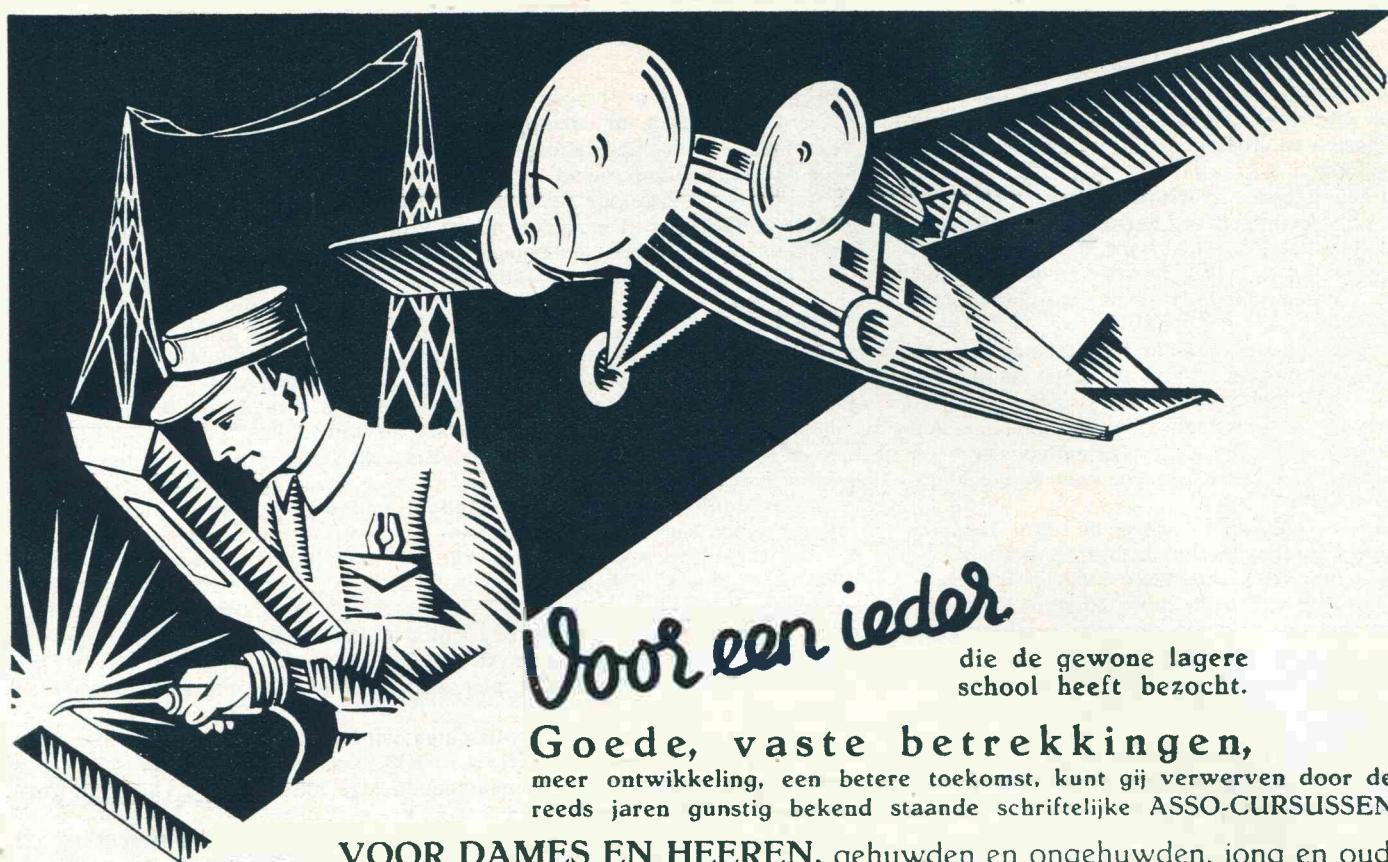
„Behandel hem heel voorzichtig, leg hem de eerste dagen in een donkere kamer,” gebod Slade den lama's. „Wasch hem langzaam en zorgvuldig, ik zal zelf verband, zelf en schoon linnengoed halen. Als hij over een paar dagen aan het licht en de buitenlucht gewend is, zal ik hem meenemen naar het Tasji-Loenpoklooster.”

Zijn stem wekte Burdock uit een halve verdooving tot het leven. Met het onbeheerschte gebaar van een baby vouwde hij de handen. „Ik dank u.... ik dank u....” stamelde hij. „Ik heb nooit durven hopen dat het graf in de Potala zich nog eens openen zou.... ik dank u....”

De lama's namen hem voorzichtig op en bedekten zijn oogen. Zoo werd hij het gastenverblijf binnengedragen. Slade en Pride vergezelden hem.

„Het graf in de Potala, het is de juiste naam voor die vervloekte cellen van het beschouwende leven,” sprak Slade.

„Ja, Burdock mag het zonder overdrijving zeggen: hij is uit het graf verzezen,” antwoordde Pride. En met een donkeren blik vol medelijden ging hij den somberen stoet achterna.

Voor een ieder

die de gewone lagere school heeft bezocht.

Goede, vaste betrekkingen,

meer ontwikkeling, een betere toekomst, kunt gij verwerven door de reeds jaren gunstig bekend staande schriftelijke ASSO-CURSUSSEN.

Nieuwe cursussen:

Radiomonteur
Radiotechniek
Vliegtuig-
mecaniciën
Vliegtuigtechniek
Lasscher
Laschtechniek
(autogenisch en
electrisch)
Auto-Diesel-
monteur

VOOR DAMES EN HEEREN, gehuwden en ongehuwden, jong en oud.
Laag maandelijksch lesgeld. Geen vooruitbetaling.
Elke week een leszending. Na goeden afloop fraai diploma.

Geen kosten voor boeken, atlanten en woordenboeken.

Doe een keus uit de onderstaande cursussen, vul den bon in en zend hem aan ons. Het kost U maar een postzegel en het verplicht U tot niets.

U ontvangt dan gratis volledige inlichtingen.

A. CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-pol., verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (v. slagers), verkoper en winkelbediende (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, facturist, veeverloskundige, handelsreiziger, journalist, enz.

VOOR DAMES: verpleegster, verkoopster en winkeljuffrouw (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, étaleuse, privé-secretaresse, facturiste, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, handelsreizigster, journaliste, enz.

B. CURSUSSEN: voor beginners: zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boekhouden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem Grootte), algemeene ontwikkeling, Ned. Taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche- en Engelsche handelscorrespondentie. Opleiding correspondent correspondentente.

C. CURSUSSEN: ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, electriciën, electro-techniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motorkennis, installateur van centrale-verwarmingen, lijnwerker-telegrafist, zwakstroom-monteur, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, fitter, loodgieter, radiomonteur, radiotechniek, vliegtuigmecaniciën, vliegtuigtechniek, lasscher, laschtechniek (autogenisch en electrisch), auto-Dieselmonteur.

Ook de C-cursussen zijn gemakkelijk te volgen door personen, die alleen de lagere school hebben bezocht.

ATTENTIE: Na goed volbrachte studie helpen wij bij de sollicitatie, totdat de gewenschte betrekking is verkregen.

Zend onderstaanden bon: duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe te frankeren met postzegel van 6 cent aan ons, of schrijf ons een brief, en wij sturen U gratis alle inlichtingen. **DOE HET HEDEN!**

*Vat moed
en zet U tot
den arbeid!*

Politie

Verpleger (ster)

Maréchaussée
Mil. Politie

Etaleur-Etaleuse
Verkooper (ster)
Filiaalhouder (ster)

Chauffeur-Monteur

Kantoorbetr.

Hulp-keurmeester

Electriciën

ASSO.

INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM

BON

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor:

Naam: Ouderdom:

Straat en No.:

Woonplaats:

Dir. J. van der Bij. Hoofdonderwijzer.